

Morlin Imre

A ZÖLD BŐRÖND TITKA

**KORDA
KIADÓ**

MORLIN IMRE S.J.
A ZÖLD BÖRÖND TITKA

MORLIN IMRE S.J.

A ZÖLD BÖRÖND TITKA

Regény

Kiadja a KORDA Könyvkiadó
6000 Kecskemét, Trombita u. 6. (T.: 76/328-977)
Felelős vezető: dr. Bujdosó Gabriella
Megjelent a MERCATO BT. gondozásában (T.: 76/321-197)
ISBN: 963 8004 13 4
Petőfi Nyomda Kecskemét
Felelős vezető: Sebesvári László vezérigazgató

1.

Lajos atya úgy érkezett a kecskeméti vasútállomáshoz, ahogyan szokta. Leugrott a buszról és lihegve sietett a bejáratához. Ugyanakkor indult a forgalmi irodából a szolgálattevő mávista piros sapkában, a piros palacsintasütővel a kezében. Már – emelte is, hogy indítsa a pesti gyorsot, amikor észrevette Lajos atyát. Kissé megcsóválta a fejét, várni, aztán jelt adott az indulásra.

Piros arccal, izzadtan nyomakodott föl Lajos atya a másodosztályúba. Úgysem lesz helyem – gondolta. A vonat tele volt. Itt Kecskeméten is sokan szálltak fel. Valaki mégis kiszólt az első kupéból:

– Jöjjön, itt akad egy ülőhely.

Lajos atya nem is csodálkozott nagyon. Kaszap Pista mindig segít. Tudja, hogy fáj a lábam... Madzaggal átkötött kis bőröndjét és kopott aktatáskáját föllendítette a csomag-tartóba, leült és jószágosan körülnézett. Minden hely foglalt. Tőle balra, az ablak mellett egy munkásformájú idősebb férfi, jobbra egy hosszúlábú hórihorgas fiatalember és egy üres hely. Tulajdonosa kint bagózott a folyosón. Háttal állt. Szemben vele négy lány ült. Álmosan lógatták a fejüket ki erre, ki arra, a forró fürkében. Csak most eszmélt föl, hogy milyen meleg van ebben a kalitkában. Folyt róla a víz. De miért nem engedték le az

ablakot? Hiszen forró nyár van! Mégis nem szólt semmit. A lányok láthatóan szegedi egyetemi hallgatók lehettek. Ő utolsónak érkezett, a Gondviselés fenntartotta számára ezt a helyet, csak nem kezdheti mindjárt dirigálással?! Így hát túrt és mustrálgatta a szemben ülőket. Az éppen vele szemben ülőt találta a legszimpatikusabbnak.

Ahogy közeledtek Pesthez, ébredtek a lányok. Beszélgettek, fecsegték, de ő már régen letett arról, hogy a fiatalok pergő nyelvét, zsargonját megértse.

Kezdek szedelőzködni. A csomagtartóból lekerültek az Adidas miegymások. Az öreg, meg a fiatalember már kint volt a folyosón. Lajos atya is levette a cókmozkját és az ülésre tette, majd kinyomakodott a mellékhelyiségre. Mire visszaért, a fülke üres volt...

* * * * *

Mindenki leszállt már, Lajos atya lassan cihelődött le csomagjaival. Jó messze volt a kijáratól, hátulról a negyedik kocsiban ült. A kijárat körül valami csoportosulás rendőrökkel. Ha rendőrt látott, kissé mindig ideges lett. Negyven év beidegződése... Mire a kijárhoz ért, már szétoszlott a tömeg. A rendőrök is eltűntek. Éppen ki akart lépni a kijárat kapun, amikor megszólalt a megafon. Sose szokott ráfigyelni, úgysem lehet megérteni. Eleinte bosszantotta, de már hozzászokott. Most mégis felütötte a fejét. Mintha az ő nevét mondanák. „Fülöp Lajos tisztelendő urat kéri a rendőr őrszobára”. Jól hallotta? Most újra megismétlik. Semmi kétség, valóban őt hívják. Ideges lett. Lassan megfordult és indult a „Rendőr-

ség'' feliratú ajtóhoz. Kicsit várt, aztán bekopogott. „Tessék'' – szólalt meg egy érces hang, s ő benyitott... Majd elállt a lélegzete: női útítársai, a négy lány állt a szűk szobában az íróasztallal szembeni fal hosszában.

– Tessék, én vagyok Fülöp Lajos ...i plebános. Mit óhajtanak?

– Köszönjük, hogy bejött – udvariaskodott a rendőralhadnagy. – Minden csomagja megvan?

Lajos atya rápillantott ütött-kopott spárgával átkötött táskájára és elnyúlt aktatáskájára.

– Igen – mondta – mindenem megvan.

– Biztos ebben?

– Gondolom, igen.

– Kérem, nézze meg az aktatáskáját. Nem hiányzik semmi belőle?

Lajos atya nyugtalan lett. Benne volt az útlevele, és nem kevés pénze a lourdesi zárándoklathoz. Hamar felnyitotta és elsápadt.

– Tisztelendő Úr – szólt a rendőr – ennek a Katalinnak – intett a fejével az egyik, éppen a szimpatikusnak tűnő lány felé – a kis szatyrában találtuk meg. Azt állítja, hogy a tisztelendő úrnak az unokahúga és azért bízta rá erre a mifelénk eléggé ismerős nőre a pénzét és az útlevelét míg elmegy és megiszik egy feketét. Igaz ez?

Lajos atyának melege lett. Aztán ki tudja miért, Victor Hugo püspöke jutott az eszébe. Lassan megszólalt:

– Kati már megint rendőrkézzre kerültél? De most remélem ártatlanul. Vagy az útlevélen és a pénzen kívül mást is elkövettél?

– Nem Lajos bácsi, most igazán nem.

– És a barátodid miért vannak itt?

– Mert őket is ismeri némiképp a rendőrség. De nem annyira, mint engem. Tetszik látni, mindjárt gyanakodnak ránk, ha meglátnak.

Az alhadnagy némán figyelte a beszélgetést, aztán lassan megszólalt:

– Igazán sajnálom a tisztelendő urat. Nem lehet könnyű egy papnak dolga, ha unokahúgát a rendőrség ismeri.

– Mondom neki, s most is mondom, hogy válogassa meg a barátodit.

– De Lajos bácsi, ezek rendes lányok!

– Jó, majd erről otthon tárgyalunk. Most elengedi őket alhadnagy úr?

– Nincs semmi indokom, hogy itt tartsam őket az őrszobán. De azt nem is tudtam, hogy ennek a Katalinnak pap nagybátyja van.

– Nem szokott dicsekedni vele, alhadnagy úr, gondolhatja.

– Gondolom. De nem tartóztatjuk tovább tisztelendő urat. Neked pedig Katalin én is azt mondom, amit a pap nagybácsid mondott: jobban válogasd meg barátodidet, akkor talán nem lesz annyi bajunk veled sem.

* * * * *

Kint voltak az utcán.

Katalin szólalt meg először.

– Nahát ilyen! Miért tette ezt?

– Ezt inkább én kérdezhetném, hogy te miért tetted ezt?

– Azért, mert rossz lány vagyok. Ez világos, nem?

Villamos csörömpölt el az úton, autók tömege állt és kékítette a levegőt, a McDonald's étteremből fiatalok nyomakodtak ki a járdára, egyik-másik kezében a szívószálás, műanyag pohár. Szemben a nagy Skála áruház reklámjai villogtak. A késő délutáni napsütésben az aszfalt még mindig olvadozni látszott. A pap és a négy lány néni zavarral álltak a forgatagban. Lajos atya azon töprengett, hogy mit is kezdjen ezekkel a „rossz” lányokkal. Ők meg azon, hogy mit kezdjenek ők egy pappal?

– Hol laktok? – kérdezte meg végül az atya.

– Ki erre, ki arra – volt az óvatos válasz.

– Nekünk, hármunknak van lakásunk, együtt lakunk albérletben. De Kati nem akar velünk lakni...

– Hol laksz? – kérdezte Lajos atya.

– Anyám, aki eldobott, Kaposváron él. Talán oda mennék.

– Hogyhogy eldobott?

– Iszik.

– És édesapád?

– Nincs. Azaz persze, hogy van csak nem ismerem. Ő legfeljebb apám, de semmi esetre sem „édes”. Anyám se az.

– Te velem jössz – rendelkezett az atya –, ti pedig menjetek a lakásotokra...

* * * * *

2.

Annus néni okos, tetterős és jószívű asszony volt. Valahol a főváros szélén lakott, a budai oldalon. Kertes kis házban. Férje már nem élt. Amíg Lajos atya a kiskapu előtt előkotorásztta kulcsait, Katalin fogta a kis bőröndöt és az aktatáskát. Nem tudni, miről beszélgettek, míg a pályaudvarról ideértek. A lány ugyan komoly volt, de valami barátságféle kialakulhatott az atya és az újdonsült unokahúg között.

Végülis beléptek a kis kertbe. A házhoz vezető rövid utat illatos petúnia-sor szegélyezte, mindkét oldalt. Beljebb kerültek a házba. A kis előszobából három ajtó nyílt. Egy a konyhába vezetett, egy a kétszobás lakrészbe, egy meg a fürdőszobába.

Annus néni a konyhában tevékenykedett, de amikor meghallotta az ajtónyitást kiszólt:

- No, megjöttél fiam? – aztán megjelent az ajtóban.
- Kezicsókolom, édesanyám. Vendéget is hoztam. Pontosabban, egyik távoli unoka-húgomat.
- Kezicsókolom – köszönt Katalin, s bemutatkozott: Varjas Katalin a nevem.
- Isten hozott lányom. Honnan kerültél a családukba, hogy eddig nem is tudtunk rólad? – Közben mustrálgatta a csinos lányt.

– Jaj, Annus néni, én nem ismerem ki magamat ezekben a családi szövevényekben. Magyarország olyan kicsi, itt mindenki, mindenkivel rokon, meg sógor... De Lajos bácsi kisütötte. Édesanyám kaposvári...

– Tényleg? Az én nagyszüleim voltak kaposváriak. No de kerüljetek beljebb, mosakodjatok meg és készüljetek vacsorához.

Vacsora után kiültek a kis verandára. A nap már eltűnt a János-hegy mögött, a levegő is lehűlt, finom kerti illatok terjengtek mindenfelé. Az utca csendes volt. A louredesi útról beszélgettek.

– Én is úgy szeretnék Lajos bácsival menni – szólalt meg Katalin, de ehhez szeretném anyám engedélyét kérni. Ez az egy hét még elfér az egyetem kezdetéig.

– Van útleveled? – vetette közbe Annus néni.

– Hogyne, nekünk fiataloknak mindnyájunknak megvan. Hiszen nyáron külföldi utakra, tanfolyamokra visznek.

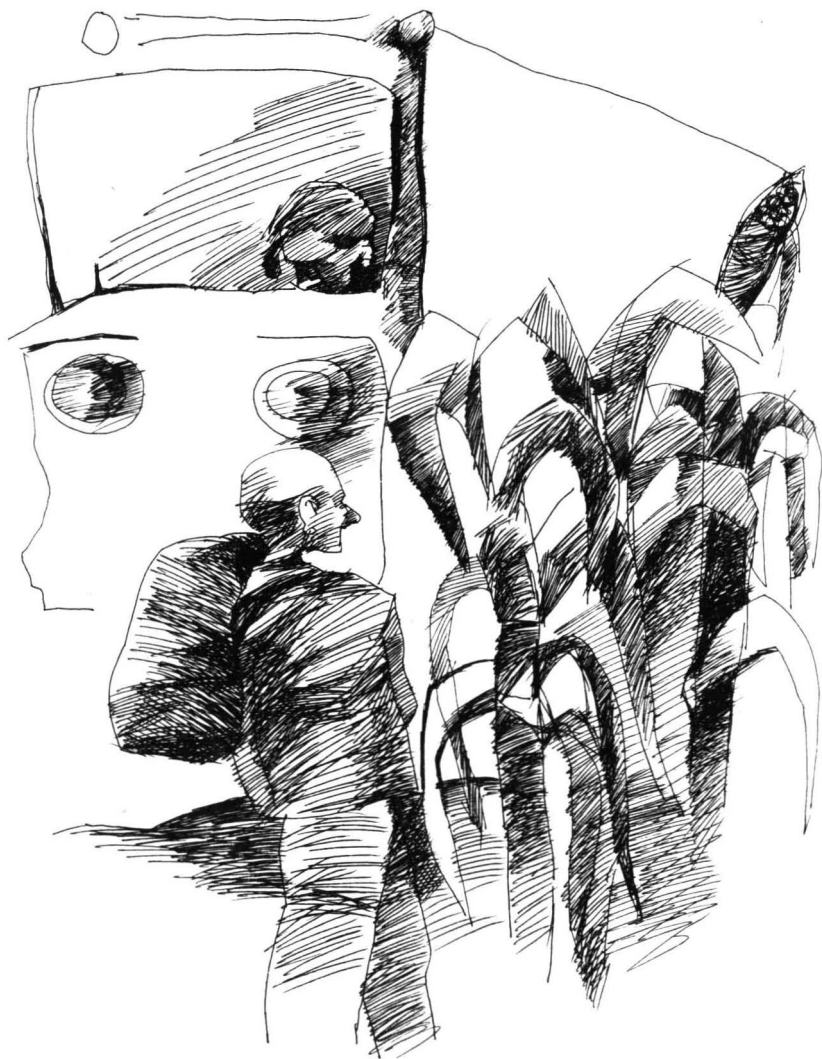
– És tudsz te a franciák nyelvén?

– Hát egy kicsit. De a német az megy. Valamennyire.

– Ha Lajos bácsi elfogad útitársnak és van hozzá pénz...

– Az sajnos nincs. Vagyis nincs elég. Ezért is szeretnék anyámhoz utazni. Ő bizonyára adna. Ő vallásos és örülne ennek az utazásnak. Pláne, hogy pappal, akarom mondani Lajos bácsival utazhatnék. Most indul, majd egy óra múlva az esti gyors Kaposvárra, azt még elérhetném. Holnapután ismét Pesten lehetnék.

Lajos atya örült ennek a tervnek. Hogyan is aludhatna ő egy lakásban ezzel a lánnyal. Anyja is ráhagyta.

– Jó, utazz el. Holnapután várunk. Addig a jegyedet megvesszük Lourdesig. Anyád biztosan kifizeti majd.

– Természetesen Annus néni. Akkor indulok is. Kezicsókolom.

Kapta a szatyrárt és már kint is volt az ajtón. Lajos atya alig győzte utólélni, hogy a kertkaput kinyissa.

– Atya, suttogta Katalin, olyan álomszerű az egész. Megmentett. És újra köszönöm. Kilibbent a kapun és le-sietett a meredek úton.

* * * * *

– Édes fiam, jól meggondoltad, hogy magaddal viszed Lourdesba ezt az állítólagos unokahúgodat? Ezek a te utcáról fölhalászott barátaid, rokonaid a végén mindig galibát okoznak.

– Nem anyámtól örököltem a segítőkész jószívet?

– Jó, jó, fiam, de azért ne engedje az ember, hogy kihasználják. Ez a Katalin nem tetszik nekem.

– De anyám, olyan ártatlan a képe. Lehet, hogy mostanában rossz útra tért, de a lourdesi Szűzanya majd visszahozza.

– Gondolod? S ki fizeti mindezt?

– Hallottad, hogy az anyjától kér majd pénzt.

– Nem jön ez a te Katalinod már vissza. Igen sietősen távozott.

– Majd meglátjuk. De én bízom, hogy ez a találkozás nem a véletlen műve. Az Úr állította a váltót.

– Bár igazad lenne, sóhajtott Annus néni és megsimogatta még idősen is naiv fia kopaszodó fejét.

* * * * *

Katalinnak esze ágában sem volt Kaposvárra utazni. Lesietett az 56-os buszhoz. Azzal a Moszkva térig, onnan Metróval a Blaha Lujzáig, a 6-ossal a Rákóczi térig, s két sarokkal odább már vette is kettésével a lépcsőt Luluék lakásáig. Becsöngetett.

Valaki kikukkantott a kukucskálón, aztán a lakás felé kiáltott: – Lányok, a Kati van itt. – Kitárta az ajtót.

Három kíváncsi lányfej jelent meg az ajtó keretében.

– Már haza is zavartak?

– Csitt! Nagy fogás lányok. De menjünk beljebb.

– Vacsoráztál?

– Miazhogy! Papi vacsora. Gondolhatjátok...

– És mi a nagy fogás?

Leültek és összedugták a fejüket és susmorogtak.

– Szóval a török barátod hozza? És mikor?

– Holnap. Azalatt míg én „Kaposváron leszek”.

– Kati, te túlteszel mindnyájunkon. Nem bukunk le?

– Lányok, ilyen alkalmat elszalasztani? Pap viszi a szajrét!

– És te vele zarándokolsz?

– Miazhogy! Olyan ájtatos leszek és jámbor, mint egy pap unokahúghoz illik.

– Nagystílú gazember vagy. Ez már igaz.

– És ki fizeti az utat?

– Hát persze ti. Ne vágjatok savanyú pofát, én is hozzáadom a kaposvári útiköltséget. Rendben? Ők megveszik a jegyemet én majd kicsit lealkudom: anyám csak ennyit adott. A nagy fogáshoz ők is hozzájárulhatnak, nem?

3.

A nap vörös korongja az imént bukott a látóhatár alá. Már erősen szürkült, amikor a török kamion a magyar határra érkezett. Nem várta hosszú sor, nem volt torlódás. A magyar vámosoknak volt idejük, de okuk is, hogy a tartalmát alaposan átvizsgálják. Az utóbbi időben gyakran találtak különféle rejtekhelyeken kábítószereket. Nos, a kamion ezúttal kiállta a próbát. Vagy másfél óra ellenőrzés után indulhatott tovább. Már majdnem egészen sötét volt.

Az út jobb oldalán hatalmas kukoricatábla húzódott. Oly magas volt már, hogy egy ember szinte állva sem látszott ki belőle. Sok eső esett erre felé az idén. Az embernyi magas kukoricásban jó messze az úttól óvakodott is előre valaki nagy zsákkal a hátán. Ő is arrafelé tartott, amerre a kamion. A határtól vagy fél kilométerre csárda állt, a határon átkelők első állomása, ahol enni-inni, sőt aludni is lehetett. A török kamion odaért, kissé túlhajtva a csárdán megállt szorosan a kukoricás mellett. A vezető a lámpákat eloltotta. Kísérője visszament a csárdához. Valamit rendelt. Aztán leült és vacsorázni kezdett. Hamar végzett, fizetett és ment vissza a járművéhez. Egy kavicsféle koppant a vezetőfülke ablakán. Akkor ért oda. A sofőr kinyitotta az ajtót és várt. A társa a kukoricához

simult. Két kéz feléje nyújtott egy jókora csomagot, majd eltűnt a sűrűben. Szót sem váltottak. A segédvezető hamar bedobta a zsákot a nyitott ajtón, óvatosan körülnézett és maga is felkapaszkodott a vezető fülkébe. Egy darabig csend volt. Semmi nesz. Akkor a vezető meggyújtotta a reflektorokat, gázt adott és a kanyar után már el is tűntek az éjszakában, a Pest felé vezető úton. Csak a reflektor fénycsíkja mutatta, hogy sietős a dolguk.

* * * * *

Hajnalban csöngettek a Luluék lakásán. Mind a négyen egyszerre ébredtek, vagy talán már ébren is voltak...

– Már itt vannak? – kérdezte egy izgatott, de folytott hang.

Lulu kiugrott az ágyból, kiment az előszobába és óvatosan kilesett, majd csendben ajtót nyitott. Egy férfi állt ott, elég nagy, de gondosan fehér papírba csomagolt dobozzal.

– Megbeszélésünk szerint – suttozta és nyújtotta a dobozt.

– Igen. – A férfi sietett le a lépcsőn.

Lulu fogta, becsukta az ajtót és az előszobában a szekrény aljába dugta és rádobott néhány ruhadarabot. Úgysem lesz sokáig itt – gondolta. Bement a szobába. A lányok csalódottan figyelték:

– Semmi?

– De. Eldugtam a szekrénybe.

Kati szólalt meg:

– Az nem jó hely. Hozd be. Meg kell nézni a tartalmát, nem csaptak-e be? Aztán hozzálátok az átcsomagoláshoz. Kis adagot kaphattok belőle. Alhattok délig.

Lulu behozta a csomagot. Már mind kint voltak az ágyból. Körülállták és Lulu felbontotta. Kis dobozokban fehér por. Ismerték. Katalin mindegyiknek adott egyet, s ő a csomag alkalmas elrendezéséhez látott. Míg kész lett a lányok már kábultan heverték ki erre -ki arra. Katalin nem törődött velük, készítette a maga lourdesi úticomagját.

* * * * *

A pesti rendőrfőkapitányság kábítószer osztályán szólt a telefon.

– Interpol, Balkán-központ.

– Tessék.

– Az ismert számú török kamion Románia felől átjutott az önök határán. Feltehetően néhány kiló heroint vitt. Elkapták?

– A kocsit alaposan átkutatták a határon. Semmit sem találtak.

– Köszönöm, vége.

4.

Csendes nyárvégi este terjeszkedett Buda fölé. Lajos atya és Annus néni kényelmesen vacsoráztak a verandán. Ahogyan a nap lefelé ereszkedett, úgy hűvösödött a levegő. Megették az őszibarackot is. Kertjükben termett a ház mögött. Annus néni leszedte a terítéket. Mikor üres volt az asztal, eloltották a lámpát, hogy az esti rovarok, lepkék békében hagyják őket. Beszélgetni kezdtek. A lordesi útról, Katalinról, a beszerzett jegyekről.

– Ha nem jön vissza, mit kezdesz itthagytott útlevelével? Címét sem tudod. Hova küldöd majd? A jegye itt van, az is kárbavész.

– Talán visszaváltják...

– Talán. De mindenesetre vagy 30 %-os veszteséggel.

– Én mégis bízom benne, hogy visszajön. Hiszen még nem telt el a mai nap.

– Legyen igazad, fiam.

Mintha pillangó libbent volna át a már-már esti szürkületbe merült kerten, s már jött is föl a lépcsőn. Katalin volt. Böröndöt lóbált a kezében. Nem sok holmi lehetett benne.

– Kezicsókolom. Megjöttem. Anyám csókoltatja mindkettőjüket. Elengedett.

Annus nénit, Lajos bácsit rokoni csókkal illette. A pap némi zavarba jött. Talán kicsit el is pirult, de az esti homályban ezt nem lehetett látni. Katalin letette a bőröndöt a fal mellé.

– Vacsoráztál? – kérdezte Annus néni.

– Bizony éhes vagyok. Nem is vettem az úton semmit, hogy spóroljak. De azt hiszem így is, hogy anyám nem adott elég pénzt. Nem tudom... Látható zavarban volt.

Annus néni megsajnálta:

– Ülj le lányom, mindjárt hozok vacsorát. Itt kint kellemesebb. A meleg nap után meleg van odabent a konyhán.

Lajos atya magára maradt a lánnyal. Katalin leült vele szemben.

– Lajos atya... akarom mondani Lajos bácsi... nem tetszik haragudni, de olyan kopott a táskája. Otthonról hoztam ezt. Majdnem új. Felkínálom Lajos bácsinak. Az én néhány rongyomnak elég lesz ez a szatyorféle...

Ami Katalin rongyait illeti, – állapította meg Lajos atya magában –, azok elég drágák lehetnek. Legalább is az a „rongy”, ami rajta volt. De nem szólt semmit. Várta, hogy édesanyja hozza a vacsorát, de még nem hozta. Kénytelen volt beszélgetést kezdeni.

– Mit tudsz te Lourdesről?

– Hát az igazat megvallva, nem sokat. Jó is lenne, ha kaphatnék valami jó ismertető könyvet. Hisz lesz időm olvasni az úton. Ugye mehetek? Úgy szeretnék! Meg tetszettek venni a jegyemet?

– Ahogy megbeszéltük.

– Jaj, de jó! Ott biztosan meg fogok térni... Mert én olyan gyenge vagyok...

– Miben? A tanulásban?

– Abban is...

Az atya meg akarta kérdezni, hogy miben még, de jött Annus néni és hozta a vacsorát. Katalin nekiesett, mint aki már két napja nem evett.

– Igen, Annus néni, nagyon éhes vagyok, hiszen mondtam, hogy a vonaton nem vettem semmit. És személyvonattal indultam, kora reggel, az minden bokornál megáll és így hosszú az út. De spórolni akartam.

– Hát nincs diákigazolványod? Azzal olcsóbb.

– De igen, dehát akkoris. Anyám igen spórolós.

– Hm... imádkozni nem szoktál evés előtt?

– Jaj, majd elfelejtettem. Dehát olyan éhes vagyok...

– Ne bántsa anyám, hiszen fáradt lehet ilyen hosszú utazás után, ebben a melegben... És nézze, hozott otthonról egy jó bőröndöt. Így nem kell vennünk. Mi sem állunk olyan jól, hogy ezreket dobjunk ki egy bőröndért. Sajnáltam is volna.

– Jó, jó fiam, rendben van. Katalinnak meg a mamájának megköszönjük, s amit megtakarítunk a koffervásárral, kipótoljuk Katalin útiköltségének hiányzó részét.

– Milyen aranyos tetszik lenni, Annus néni! De mit is várhatna az ember egy pap édesanyjától. Úgy örülök, hogy mehetek!

Megtörülte a száját a kezefejevel, úgy visszakézről. Annus néni észrevette de nem szólt. Az asztalkendő ott feküdt a tányér mellett.

Megkondult a közeli templom harangja. A háziak felálltak, Katalin megérezte, hogy most neki is ezt kell tennie. Azok már keresztet is vetettek. Katalin próbálta utánogni őket valami suta mozdulattal, ami kis jóakarattal keresztvetésnek is számíthatott. Lajos atya nem vette észre, lehajtott fejjel imádkozta az Úrangyalát, de Annus néni regisztrálta magában, hogy a lány nem szokott, sőt talán nem is tud imádkozni...

– Jól laktál? – kérdezte a néni.

– Kezicsókolom, igen nagyon jól. Mikor indulunk?

5.

A lányok estefelé tértek magukhoz kábulatukból. Lústán föltápaszkodtak és a fürdőszobában letussoltak. Margó volt az utolsó. Csatakos volt a hosszú szőke haja, mikor előkerült a mosakodásból. Lulu és Ica öltözködtek. Méghozzá úgy, mintha a városba készülődnének. Nem a szokott napi fogáshoz, hanem rendesen.

– Mi bajotok van? – kérdezte Margó.

– Megbeszéltük Icával. Megbízunk Katiban, de azért jó volna utána nézni. Itt hagyta Lajos bácsijának a címét. Utána megyünk.

– Nem bánom – mondta Margó és szárítkozás után öltözködéshez látott.

Már égtek a neonfények a körúton, mikor útnak eredtek. Eljutottak a Moszkva térre, de ott elég sokáig tanakodtak, hogy merre folytassák az útjukat. Végülis megállapodtak, hogy az 56-os busszal mennek még két megállót, s aztán majd érdeklődnek. Úgy is lett. Már majden sötét volt, mikor Lajos atyáék házához közeledtek. Az utca gyéren volt világítva. Sehol egy lélek. Négy-öt házzal odébb valaki éppen kiugrott a kerítésen, óvatosan körülnézett. Börönd volt a kezében, amit maga előtt kitett a járdára, mielőtt kiugrott volna. Főlkapta a koffert és óva-

tosan indult lefelé, majd futni kezdett éppen a lányok karjai közé.

Margó azonnal felismerte.

– A volt férjem – suttogta. Ez valamit lopott.

Akkor a volt férj odaért hozzájuk. Felismerte őket: feleségét és barátját.

– Mit csinálsz te itt – förmedt rá Margó.

– Utazom – láthatod. – Közben végigmustrálta a másik kettőt.

– Hazudsz. Úgy loptad ki a bőröndöt abból a házból.

– Ha olyan maflák, hogy kinthagyják, hát megérdemlik. Szemesnek áll a világ.

– Nem változtál – látom. Add ide a bőröndöt.

– Méghogy én odaadjam...

– Azonnal add ide.

– Na ne viccelj. Csak nem hívod a rendőrséget?

– Azonnal add ide!

Utána nyúlt, a fiú félrelökte és indulni akart lefelé, de Lulu és Ica közrefogták. Dulakodni kezdtek.

A fiú körbefordult és a kezében lógó bőrönddel távol tartotta a lányokat. Lulu ridiküljével hirtelen ráütött a bőröndös kezére. A tolvaj mérhetetlen fájdalmat érzett és akaratlanul is elengedte a bőröndöt. Ica azonnal felkapta.

– Gazember – sziszegte a póruljárt tolvaj, és futni kezdett lefelé. Visszakiáltotta még:

– Azt hiszed, nem tudom, mire készültök?

Margó utána futott:

– Te szerencsétlen, még most se hagysz békét nekünk. Nem elég, amit velem tettél? – Mindketten lihegték. A fiú megfogta a lány csuklóját. Szorosan.

- Most velem jössz.
- Dehogyan megyek. Eressz!

Dulakodni kezdtek és a sarkon álló taxi felé sodródtak. A sofőr figyelt a közeledőkre. Láta, hogy ketten vannak. Láta, hogy dulakodnak. Azt is láta, hogy haverja a kocsi felé tereli dulakodásukat: hamar felrántotta a hátsó ajtót. Akkor érték oda. Lihegett mind a kettő. Margó erős volt, nem adta föl a küzdelmet. Már majdnem szabadult támadójától, amikor a taxi mellé érték. A taxis elkapta a lányt. Egyesült erővel belökték a hátsó ülésre, a tolvaj rögtön melléje nyomakodott.

- Most megvagy gyönyörűm – lihegte.

A sofőr beugrott a volán mellé, gázt adott és eltűntek a viharosnak induló éjszakában.

* * * * *

- Na, csillagom, most megfogtunk.
- Nem vagyok a csillagod és ne szorítsd a csuklóm.
- Igaz, nem vagyok a csillagom, de elzüllött feleségem.
- Nem mondanád, hogy ki kezdte hamarabb a züllést?
- Hagyjuk ezt... Mi volt a Loli táskájában, hogy akkorát ütött vele? Talán el is törött a kezem.
- Na ne sajnáld magad. Különbem a Loli mindig boxert hord magánál. Örülj, hogy nem a pofádba vágott.
- Igazán jószívű feleség vagy. De tartozunk a barátunknak és a taxi árát elloptátok tőlem.
- Nem mondanád meg, hogy ki volt az igazi tolvaj?

– Nem érünk rá vitatkozni, de a taxit ki kell fizetni. A bőröndből akartam... Így hát angyalom veled fizetek. Egy éjszakára neki adlak.

– Te szemét! – csattant fel Margó – áruba bocsátod a feleségedet, mint egy rabszolganőt?

– Hagyjátok abba – szólt közbe a taxis. Csak nem gondolod Jani, hogy a feleségeddel...

Gázt adott és őrült tempóban hajtott a körúton a Rákoczi tér felé. Éppen sárgára váltott a villanyrendőr. Nem törődött vele, áthajtott, majd hirtelen megállt.

– Ott egy üres pad. Ott tárgyaljátok meg családi ügyeiteket... Kiugrott a kocsiból, felrántotta az ajtót és némi udvariassággal így szólt:

– Szálljatok ki!

S minthogy nem mozdultak, hangosan rájuk kiáltott:

– Nem halljátok? Szálljatok ki, a fene belétek!

* * * * *

Lajos atyáék kertkapuján csöngettek. Az atya kiment.

– Mit akarnak?

– Mi vagyunk a kecskeméti útitársai. Nem ismer meg? Katalin itt van?

– Igen. Jöjjenek be. De hol a harmadik?

– Elrabolták.

– Elrabolták? – képedt el az atya. – De hát ki?

– A tulajdon férje.

– Ja, – nevetett az atya – akkor nincs baj, – mondta naivul. – Jöjjenek be.

Bevezette őket. Annus nénit és Katalint a konyhában találták. Mosogatták a vacsora-edényt.

– Csókolom – köszönt be a két lány. – Halló Kati!

– Minek jöttetek ide – csodálkozott el Katalin a köszönés viszonzása helyett.

– Ismerik itt ezt a bőröndöt? – kérdezte Ica és a háta mögé dugott koffert előmutatta.

A háziak elképedtek.

– Hogy került ez hozzátok?

– Erre sétáltunk és a tolvaj néhány lépéssel előttünk ugrott ki ezen a kerítésen, éppen az ölünkbe. Lefülettük, elvettük és most itt van. Ó meg elinalt.

– Margó hol van?

– Képzeld, a volt férje a tolvaj. A dulakodásban magával vonszolta őt, bevágódtak egy taxiba és elrohantak.

– A férje rabolta el? – álmélkodott Annus néni.

– Persze. Két éve elvált attól a csavargótól. Ivott, verekedett.

Annus néni megcsóválta a fejét. Lajos atya meg tétován kérdezte:

– Mit csináljunk most?

– Semmit – felelte Katalin. – Örülünk, hogy még jókor megkerült a bőrönd. Persze én vagyok a hibás. Kint felejtettem a teraszon. Nagyon akartam segíteni Annus néninek a konyhán.

– Lám, a Gondviselés közbe lépett – gondolta Lajos atya. Hátha azok is elrendezik egymás közt házasságuk ügyét. Ki tudja? Mi meg holnap utazhatunk a megkerült bőrönddel.

Szobájába vonult. Most egyedül akart lenni. A körülötte torlódozó események ki-fárasztották. Leült a feszülettel szemben és imádkozni kezdett. Csak úgy, a saját gondolataival.

– Látod, Uram, mibe keveredtem bele. Vagy Te akartad így? Nekem kell segíteni ezeken?

Kis szünetet tartott. Majd mintha szemrehányás kísérté volna szavait.

– Miért pont nekem? Ki vagyok én? Egy tudatlan falusi pap... Ez így igaz. Elismerem. És most mégis rámkényszerítetted ennek a Katalinnak a terhét. Ez nem volt elég Neked? Most még az elrabolt asszonynak és csavargó férjének gondját is magamra vegyem? Újból elhallgattott. Kezébe temette arcát.

– De mit tehetek? Nem vagyok detektív, hogy utánuk nyomozzak?! Nyomozni küldtél? Vagy mire?

Csend. Töprengett.

– Na persze, imádkozni tudok értük. Legalább ezt. Elővette a rózsafüzérét.

Már majdnem végzett vele, amikor anyja bejött.

– Hát nem feküdtél le? Katalin már régen alszik. Ott hagyta a bőröndöt, hogy pakoljuk be. Az ágyra készítettem, ami az útra kell. Megnézed?

– Minek, anyám? Te biztosan tudod, hogy mire van szükségem egy heti útra.

– Jaj te, elkényeztetett fiam! Hát csak imádkozzál tovább! De aztán hamar feküdj le! Korán indul a vonat.

Annus néni fogta a kikészített holmit és kivitte a konyhába. A zöld műbőr koffer ott feküdt a konyhaasztalon. Fedele felcsapva. Katalin is tett bele egyet-mást. Mint

mondta, a Montfermeil-i plebános számára ajándék. Hitoktatója volt a zűrés kommunista időkben, elsődíjazásra is ő vitte. Nagyon szerette őt. Ötvenhat után kiszökött Párizsba. Muszáj volt neki. Keresték. És most ez lett belőle. Plébános Párizs külvárosában, egy kis plebánián. Ezt a csepp erdélyi szőttest viszi neki.

– Ugye szép, ízléses?

Annus néni ráhagya, mert tényleg szép hazai ajándék külföldre szakadt, vagy inkább menekült ismerősöknek.

Annus néni nézegette a bőröndöt mielőtt csomagolni kezdett. Tapogatta. Főlemelte a szőttest, nem volt alatta semmi. Most valami zajt hallott Katalin szobája felől. Hamar lecsukta a bőrönd fedelét és fülelt. Csend. Nem történt semmi. Újból hozzáfogott a vizsgálódáshoz. Megint kivette az ajándék szőttest és végigtapogatta a koffer bélést. Valamin megakadt az ujjá. Mintha itt volna valami. Egy gomb, vagy ilyesféle. Nyomkodta. Nem történt semmi. Tovább tapogatott. Aztán megint visszatért a bélés alá rejtett valamihez. Most nemcsak nyomkodta, hanem erre-arra óvatosan húzogatni kezdte... Egyszerre csak valami kis kattanást hallott. Érezte, hogy a bőrönd feneke megmozdult. Újabb húzogatás és... és a fenékrész lassan felemelkedett.

– Őh!

Kis lapos dobozok rejtőzködtek sorban elrendezve a koffer rejtett aljában. Annus néni egyet óvatosan kiemelt. A dobozka le volt ragasztva. Gyorsan feltépte. Ismeretlen fehér por volt benne.

* * * * *

Mikor visszatért fiához, az még mindig imádkozott.

– Becsomagoltam, – mondta. Későre jár, feküdjél le...

– Igen, anyám. A szétzüllött házásokért imádkoztam.

Ez fontos volt nekem. Már tudom miért, illetve kikért kell imádkoznom Lourdesban.

– De ugye imádkozol a Szűzanyánál majd az én szándékomra is?

6.

Ültek az üres padon. A körúton fénylett a sok neon... Nemcsak az utcai világítás, a kirakatokban is. A Rákóczi tér gyér világításán azonban még nem segített az újonnan megválasztott kerületi önkormányzat.

Ültek és hallgattak. Váratlanul egymás mellé lökte őket a sofőr. Mindketten érezték, hogy valami alkalom adódott most nekik, de még nem tudták, mire.

Jani megszólalt:

- Haragszol?
- Volna rá okom, de azt hiszem, nem haragszom.

Újra csend.

Aztán Margó szólalt meg:

- Miért tetted ezt velem?

A fiú felesége karjára tette kezét, de nem szólt semmit.

- Jó ez nekünk így? – folytatta kis idő múltán.

- Nem hiszem...

Újból csend.

Majd újból Margó:

- Az utcára kényszerítettél.
- Te meg a börtönbe.
- Azért, mert otthagytál.
- Te hagytál ott. De hagyjuk ezt...
- És mindketten otthagytuk gyereinket.

Megint nem szólt egyikük sem semmit.
 Kis idő múlva élénkebb hangon:

- Margó, mikor láttad őt?
- Minden héten meglátogatom a nevelőintézetben.
- Sokat nőtt?
- Majd a csípődig érne.
- Engem nem kérdezett?
- De igen.
- És mit mondtál?
- Apu jól van és csókoltat. Ha kevesebb lesz az elfoglaltsága majd meglátogat. Hoz neked csokit. Tudod, amit szeretsz.
- Ezt mondtad?
- Ezt. Mindig kérdez utánad.

Első alkalom, hogy egymásra néztek.

- Margó, szeretsz még?

A fiatalasszony megszorította férje karján nyugvó kezét.

- Sokat gondoltam rád, Margó. A börtönben is, azután is. Fél évig voltam bent. Nem vagyok nagystílú bűnöző. Amolyan kis tolvaj. Fölsóhajtott:
- De ez nem élet. Késérőségemben adtam ivásnak a fejemet. És miattad...
- Miattam?
- Nem akartál házasséletet élni velem.
- De hiszen tudod, hogy a terhesség miatt! Sokat voltam rosszul.
- Emlékszel, mikor a házasságra készültünk és a plébániára jártunk beszélgetésre, oktatásra. Mondta a plébános, hogy a másik rendelkezik testünk felett. Jól megje-

gyeztem amit a Bibliából idézett. Valami levelet emlegetett Szent Páltól, vagy mit tudom én...

– Én is emlékszem erre. Dehát olyan rosszul voltam azokban a hetekben...

– Azt gondoltam, hogy megutáltál. Akkor kezdtem el inni.

– Gondolhatod, hogy nekem se volt könnyű, hiszen igazán szerettelek. A gyermekünket féltettem a szívem alatt.

– Igen, a szíved alatt...

Némi csend után:

– Nem lehetne újból... mondta maga elé Margó elgondolkozva.

– Csövezek, nincs lakásom.

– A gyerek miatt fontos volna.

– Állásom sincs.

– Majd kerítünk. Lakás? Gyere hozzánk. A három szoba közül a lányok biztosan átengedik az egyiket. És nekem nem kellene többet az utcára járom.

– Margó, ne haragudj, hogy megkérdeszem, nem szedél össze valami betegséget? – Megfogta a két kezét, maga felé fordította feleségét és a szemébe nézett.

– Biztosíthatlak, hogy nem. Hetenként vizsgáltattam magam orvossal. Tegnap voltam legutóbb. Nagyon vigyáztam magamra a gyerek miatt.

– Rám nem is gondoltál?

– De. Hiányoztál. Talán azért tettem. De valamiből meg is kellett élnem és a gyermekért is kellett fizetnem... Tartásdíj nélkül...

– Igen, nem fizettem. Azért nem vállaltam rendszeres munkát. Alkalmi munkából éltem. Így a fizetésből nem volt mit levonni. Azt sem tudták, hol lakom, mit dolgozok, miből élek.

Margó férje vállára hajtotta a fejét:

– Kezdjük el újból...? Megpróbáljuk?

– Egy utcanő, meg egy csavargó, egy börtöntöltelék...

– Hagyd ezt. Felejtsük el, mint életünk egy rossz álmát.

– Ó Margó, lehetséges ez?

– Istennél semmi sem lehetetlen...

– Honnan jutott ez most eszedbe – kérdezte döbbenten a fiú.

– Micsoda? – lepődött meg Margó.

– Az Isten...

– Istent említettem?

– Nem vetted észre?

– Nem, nem tudom... Talán. Igen. Lehetséges...

Mint férj és feleség szorosan átölelték egymást.

Lulu és Ica akkor fordultak be a Rákóczi térre. Észrevették, de nem ismerték fel őket.

– Úgy látszik a csókjuk napkeltéig fog tartani – nevette Ica némi gúnnyal.

7.

A hajnali Arrabona-expressz lassan gördült ki a Keleti pályaudvarról. Úgy döntöttek, hogy Bécsben is körülnéznek, majd délután indulnak tovább az Orient-expresszel.

Nem dohányzó fülkét kértek és jó helyet kaptak az ablaknál, szemben egymással. A sebesség fölgyorsult, s Kelenföld után már expresszhez méltón vágattak a lassan ritkuló hajnali augusztusi ködben. A felkelő nap kezdett áttörni a ködfátylon és a hűvös kora reggel fokozatosan átmelegedett.

Katalin a szatyra után nyúlt és egy elég vaskos könyvet vett elő. Lassan olvasni kezdett. Aztán egyre nagyobb érdeklődéssel róttá szeme a sorokat. Lajos atya zsolozsmás könyvéből imádkozott. Néha föltekintett, kinézett az ablakon, a napsugárban aranyossá váló vidéket, fákat, tarlókat, kis halastavakat, falukat nézegette. Majd ismét visszatért imájához. Olykor Katalinra is pillantást vetett, aki látszólag egyre jobban elmélyedett könyvében. Franz Werfel Bernadette-jét olvasta. Annus néni tette a szatyrába:

– Ismerkedni kívántál Lourdes-al. Ez nagyon jó lesz neked, – mondta.

Az atya befejezte a zsolozsmázást, hátradőlt ülésében és behunyta a szemét. Csend volt a lelkében, öröm a szívében. Hálásan élvezte Isten ajándékát. Annak tartotta,

hogy ezzel a lánnyal utazhat Lourdesba. Egy lelket sikerül talán megnyerni Istennek. És a lourdesi Szűzanya bizonyára segíteni fog ebben...

Katalin nem figyelt semmire. Csak olvasott és olvasott és olvasott... Győr körül lehettek, amikor Lajos atyának úgy tűnt, hogy a lánynak nedvesedik a szeme... Csak nem sír? Le is tette a könyvet és elgondolkozva kinézett az ablakon. Sokáig így maradt. A pap nem zavarta.

Bernadették jómódúak voltak, – gondolta Katalin –, aztán az apja elitta a jól menő malmukat és a szörnyű Cachoba kerültek. Nedves, börtönből előléptetett lakásba.

Keze fejével megtörölte a szemét.

– Csak nem sírsz? – riadt föl a pap.

– Nem. Azaz, hogy igen. Eszembe jutott a mi családkunk sorsa. Szegények lettünk egy csapásra. Pedig apus nem ivott...

– Még nem is beszélgettünk erről. Milyen is lehetett gyermekkorod?

– Majd később Lajos bácsi, ha túl leszünk a határon.

Ismét a könyvébe temetkezett, de valahogyan nem ment az olvasás. Gondolatai visszazálltak gyermekkorára. Lassan eszébe jutottak a részletek. Szép pesti lakásuk, édesapja jól menő ügyvédi irodája, kis testvére, aki a debreceni ólszerű „lakásukban” megfázott, s néhány hét múlva meghalt. Igen, emlékezett arra az éjszakára, amikor riadt édesanyja felébresztette... A kapkodó csomagolásra... a teherautóra... anyja aggódó arcára, ölében kis-testvérével, aki édesdeden átaludta az egész éjszakai ki-telepítési hercehurcát. A Debrecen melletti kiutalt „lakás-

ra'', a távoli kútra, ahonnan a vizet kellett cipelnie télen is, apja munkavállalására. A vasútnál lett krampácsoló...

Váratlanul megszólalt:

– Debrecenbe jártam be iskolába a tanyáról...

Lajos atya abbahagyta a rózsafüzér imádkozását és a lányra figyelt.

– Ott érettségiztem. De nem vettek fel sehova sem továbbtanulásra. „Osztályidegen” – mondták...

Hegyeshalomra értek. Már Győrtől kezdve járták a vonatot a magyar határ- és vámőrök. A határállomáson felszálltak az osztrák hatóságok emberei. Fél óra várás után indultak. Senki nem zaklatta őket. Az osztrák kalauz ellenőrizte jegyeiket. Minden rendben volt. Két útitársuknál is, akikre nem sok ügyet vetettek ők sem. Katalin könyvébe temetkezett, az atya meg folytatta rózsafüzérét.

Milyen nehezen jutott Bernadette apja némi munkához! Milyen nehezen élt a családja... Megint apja jutott eszébe... Kistestvére után vagy egy évre ő is meghalt. Dolgozni kellett anyjának is, neki is, hogy megéljenek. Ha már egyetemre nem engedték, legalább óvónő szeretett volna lenni... Jelentkezésekor más ajánlatot tettek neki. A kommunista állam kifelé tiltottnak jelzett kábítószert csempészésben való közreműködést kínáltak föl. Az államnak ez nagy jövedelmet hoz, egyben élvezheti az állam védeltségét. Hiszen neki dolgozik. Csinos, ügyes, jóeszű, hamar beletanul ebbe a nagyon jövedelmező szakmába. Pénz, biztonság, jó előmenetel...

Anyjára gondolt, aki mosogatni járt egy debreceni étterembe és... és engedett. Attól kezdve elég gyorsan ment minden. Hamar megismertették a szakmabeliekkel,

külföldiekkel is. Anyjának nem kellett többé dolgoznia. Kaptak rendes lakást. Előbb Debrecenben, majd mikor látták ügyességét, Budapesten. Anyja meghalt rövidesen. Egyedül maradt. Akkor kezdett csúszni a lejtőn. Nem mintha szüksége lett volna több pénzre... De a szakma bizalmas kapcsolatokat kívánt. És ez is hozzá tartozott... Néha eszébe jutott debreceni hitoktatója, de emlékeit és tanításait igyekezett elfelejteni. Bár igazán sohasem tudta kitorölni emlékezetéből... Bernadette! és ő?!... Most már nemcsak apját és anyját hasonlította össze a lourdesi kis látnok szüleivel, hanem önmagát is azzal a kislánnyal. Valami nyugtalanságot érzett. Olyan irigykedés féltét is. Aztán ezt is el akarta felejteni, mégis mohón tovább olvasta Werfel könyvét...

* * * * *

A két lourdesi zárándok korai távozása után, Annus néni rendbe szedte a lakást, majd szokása szerint a közeli templomba ment. Naponta részt vesz a szentmisén, és meg is áldozik. Most is ezt tette. Elég nagy szatyrot cipelt magával. Mise után sohase állt le beszélgetésre a napi misehallgatók szokott résztvevőivel. Meg is okolta ezt a tartózkodó viselkedését: „Már a második szó nem jó”. Ismerte női korosztályát. De ezúttal nem a piacra igyekezett, hanem patikus barátjéhez. Sietett, hogy még ott-hon találja.

– De jó, hogy még itt vagy. Bocsánat, majdnem elfelejtettem köszönni. Jó reggelt Mancika.

– Mi van Annus néni?

– Kérlek, nézd meg, miféle ez? Nekem nagyon fontos volna tudni.

Elővett a szatyrából egy kis dobozkát. Fehér por volt benne.

Mancika megnézte, megszagolta, csipetnyit a nyelvére tett.

– Nehogy bevegye, Annus néni! – Tudja mi ez?

– Csak sejtem. Kábítószer.

– Igen, az. De hogyan jutott hozzá?

– Azt most még nem mondhatom el, de megyek a rendőrségre.

A bejelentést tett követte. A rendőrkapitányságra igyekezett. Sejtette az ügy súlyosságát.

– Jó reggelt kívánok – szólt a bejáratnál a szolgálattevő rendőrnek.

– Jó reggelt. Mit tetszik?

– Van itt olyan iroda, vagy osztály, amely a kábítószerekkel foglalkozik?

– Hogyne. Oda akar menni? És miért?

– Majd ott elmondom.

– Jó, ahogy gondolja. Harmadik emelet, balra az első ajtó. Ki van írva. Majd föltelefonálok, hogy várják. Hiszen korán van még.

– Igen. De az ügy fontos és sürgős. Kérem, mondja ezt meg nekik.

A lift felvitte a kívánt emeletre. Kopogott. Mindjárt beinvitálták.

– Hát mi újság van néni? Mi hozta ide ilyen korán?

– Kérem, nézzék meg ezt a port. Gyógyszerésznő ismerősnémnek megmutattam. Azt mondta, hogy kábítószer. Valami heroint emlegetett.

– Tessék helyet foglalni. Majd a munkatársához: – Klári legyen szíves, vegye fel a személyi adatokat. Ezt meg átviszem a laboratóriumba. Mindjárt meglátjuk, hogy a gyógyszerész jól tippelt-e?

Vagy tíz perc múlva visszajött a kis dobozzal:

– Sajnos, igaz. Hogyan jutott hozzá?

Annus néni elmondta Lajos papfia esetét Katalinnal és, hogy most úton vannak Lourdes felé. A reggeli gyorssal indultak Bécsbe, majd onnan tovább Párizsba.

– És mi köze van ennek ehhez a kábítószerhez?

– Az, hogy az a lány, aki a fiam unokahúgának adta ki magát, duplafenekű koffert hozott és amikor rájöttem, az alsó részben találtam ilyen dobozokat, mindegyik teli rakva ezzel a porral.

– És mit tett?

– Az állítólagos unokahúg kérte nagybátyját, hadd kísérje Lourdesba. Sohase volt ott, sokat hallott róla, és úgy szeretné látni a híres Mária-kegyhelyet.

– Értem. De önt Annus néni, – ha szabad így szólítanom, – újra kérdem, mit tett?

– Féltem a fiamat és a dobozkákat mind kiürítettem és porcukrot töltöttem a helyébe. Az egész por itt van a szatyromban, zacskóban. Tessék.

Odaadta.

– Megértem, hogy így járt el. De ez a játék eléggé veszedelemes. Ha átjut mindkét határon és kézbesíti a kül-

deményt, megbízói észreveszik a csalást és azok nem ismernek tréfát. A lány és a fia élete forog kockán.

– Jaj, hát erre nem gondoltam.

– Ne aggódjék – próbálta megnyugtadni a rendőrtiszt Annus nénit. Megvannak a megfelelő nyugati összeköttetéseink. Védelmünkbe vesszük a fiát is és azt a lányt is. Minek is hívják? Katalinnak? Igen, köszönöm. És azt is köszönöm, hogy ilyen gyorsan hozzánk fordult ezzel az ügyel. A többi a mi dolgunk.

Mikor kiment, odaszólt munkatársának: – Klárka, az a lány fontos nekünk. Segíthet bennünket egy szál fölgombolyításában, mely Kisázsia-tól Párizsig, Londonig és Brüsszelig ér. Mindenképpen meg kell őt mentenünk. Megyek a főnökhöz referálni.

8.

18.50-kor indult az Orient-expressz Bécsből. Mindketten fáradtak voltak, mert Lajos atya sok mindent meg akart mutatni Katalinnak. A Stefans dómot, a Burgot, a Tiergartent, a Prátert, a Kunsthistorisches Museumot... Újból jó helyeket kaptak, egyedül voltak a fülkében. Indulás előtt egy-két perccel egy fiatalember sietett végig a folyosón. Visszajövet megállapodott a kupéjuknál:

– Jó estét kívánok. Úgy látom akad itt hely a számomra. Egyedül vagyok.

– Hogyne - mondta nyájasan Lajos atya –, tessék csak helyet foglalni.

Szíjjal vállára vetett kis bőrtáskáját feldobta a hálóba és helyet foglalt az ajtónál. Újságot vett elő.

Belerobogtak az éjszakába. Katalin ennivalót vett elő. Bécsben vásárolták. Kínálták útítársukat is. Köszönte szépen. Ő majd az étkezőkocsiban vacsorál. Az osztrák-német határhoz közeledve már vissza is tért. Kint maradt a folyosón. Jöttek a vámosok, néhány barátságos szót váltott velük. A fülkébe éppen csak udvariasan benéztek és mentek tovább. Ugyanez történt hajnalban a francia-német határon. Csak éppen franciául beszéltek

A két határ közt végigaludták az utat. Katalin még el is nyúlt a pamlagon. Az ő oldalán nem ült senki. Nem is

akadt útítársuk egészen Párizsig. Lajos atya bóbiskolt. Olykor horkant egyet, s akkor fölkapta a fejét.

Már egészen világos volt, amikor megszólalt útítársuk:

– Csak negyed órát késünk, 3/4 10-re Párizsba érkezünk. A Paris-Est pályaudvarra.

Szedelőzködtek. Kimentek a mosdóba, hogy némi képp rendbe szedjék magukat. Beszélgetni kezdtek. Lajos atya megkérdezte Katalint:

– Hol is plébános, a te volt hitoktatód?

– Külvárosban – felelte – Montfermeilben. Taxiba kell ülnünk, még sohase jártam ott.

– Vár bennünket a pályaudvaron?

– Nem hiszem. Nem tudtam a pontos dátumot, az érkezési időt megírni.

Már a külvárosban futott az express. Minden külváros egyforma, állapította meg magában Lajos atya. Gyárak, magas feszültségű villanyvezetékek, autószeradák szövevénye... A város fölött szürke köd...

A vonat lassított, begördült a csarnokba. Megérkeztek.

Lajos atya és Katalin kezükben poggyászukkal elköszöntek útítársuktól és leszálltak. Katalin meglóbálta kezében a zöld koffert. Valami jel volt ez? Egy jól öltözött úr feléjük sietett. Ebben a pillanatban ugrott le a kocsijukról útítársuk. Feléjük szaladt, s mielőtt a másik hozzájuk ért volna, hirtelen kikapta a lány kezéből a bőröndöt, felugrott a szemben levő szerelvény vagonjára, a másik oldalon leugrott, fellendítette magát a már induló következő szerelvényre és eltűnt.

Lövés dördült el. Lajos atya és Katalin dermedten álltak. A hozzájuk közeledő idegen lőtt a tolvaj után, de négy rendőr azonnal közrefogta őket.

– Pardon, Monsieur, – szólt az egyik –, jogtalan és életveszélyes fegyverhasználat... Eltekintve a rémülettől amit a gyanútlan utazókban okozott. Kérem, kövessenek mindhárman feltűnés nélkül.

– A kofferünk... dadogta Katalin franciául.

– Ne aggódjék Mademoiselle. Láthatta, hogy a vakmerő tolvaj a tőlünk második vágányról induló vonatra ugrott fel. Ő már a miénk, bárki legyen is az. És most kérem, kövessenek – szólt udvariasan, és megindult a csodálkozó tömegen át a főbejárat előtt parkoló rendőrkocsi felé. Három rendőr kísérté őket.

A rendőrségen nyomban szétválasztották őket. Megkezdődtek a kihallgatások. A lövöldöző urat felszólították, rakja ki a zsebei tartalmát és mert vonakodott, a rendőrség két detektívje kutatta át ruházatát. Pisztoly lövedékeket találtak nála és pénzt. Sok pénzt. És angol útlevelet. Jegyzékbe vették a talált holmikat.

Lajos atyát és Katalint egy másik helyiségbe kísérték. A rendőr tisztviselő szívélyesen fogadta őket. Papírlapot emelt föl íróasztaláról: Budapesti kollégáink mindenről értesítettek, így tájékozottak vagyunk. A zöld bőrönd és tartalma miatt ne nyugtalankodjanak. Azt hiszem hamar elő fog kerülni. Hová is készülnek? Persze, Lourdesba. Tudjuk. De most pillanatnyilag?

– A Montfermeil-i plébánoshoz. Régi ismerősom – felelte Katalin hibátlan franciasággal.

Lajos atya csodálkozva nézett rá. Kati letagadta, hogy tud franciául?

– Jó – mondta a rendőrtisztviselő. – De lehetőleg hamar tűnjenek el Párizsból. – Kissé elgondolkodott, aztán hozzátette: – Amint megkapják bőröndjüket. Rendeljek taxit?

– Igen kérem.

Már nyúlt is a telefon után.

– Tíz perc múlva itt lesz. Addig lekísérem önöket az előcsarnokba. Önök szabadok. Bonjour Mademoiselle, Bonjour Monsieur!

Alig értek le, már jött a taxi.

– À Montfermeil, s'il vous plait, – szólt Katalin a sofőrhez.

* * * * *

Péter atya irodájában volt elfoglalva, amikor arra figyelt fel, hogy autó áll meg plébániája előtt. Várt. Ki lehet? Aztán kopogtak.

– Entrez! – szólt és fölállt íróasztala mellől.

– Óh! – kiáltott fel, – Katalin! És? – nézett kérdően kísértőjére.

– Lajos atya, hát nem ismeri?!

– Lajos, Lajoskám! – örvendezett Péter atya és átölelte egykori kurzus társát.

– Mikor érkeztek? És hol a csomagotok? Jól utaztatok? Reggeliztetek? – záporoztak a kérdések. Feleletre se hagyott időt nekik.

– Üljetek le. Mindjárt hozok egy kis frissítót, vagy kávét?

– Az jó lesz, – mondta Katalin – vagy inkább nyugtatót mosolyodott el.

Péter atya indulófélben hirtelen visszafordult: – Csak nem történt valami baj?

– Majdnem – nevetett Lajos atya – majd elmondjuk. De most tényleg váránk a feketét, ha nem okoz problémát.

– Ugyan! Mindjárt hozom.

9.

Lulu és Ica kedvetlenül tettek-vettek a lakásban. Tudták, hogy mi bajuk van, csak nem beszéltek róla. Margót napok óta nem látták. De ez nem izgatta őket. Valamelyik fiújához szegődött. Vagy a gyerekéhez utazott. Végül Lulu megszólalt:

– Miért nem táviratozik Kati? Hiszen megbeszéltük. Harmadnapja, hogy elutaztak Pestről...

Ica hallgatott. Latolgatta, hogy mit feleljen.

– Remélem nem keveredett bajba – mondta azután.

– Milyen bajra gondolsz?

– Mit tudom én! A vámnál... vagy a szajré átadásánál lehetett valami... Ki tudja?

Az előszobából kulcszörgés hallatszott. Margó érkezett meg.

– Hol csavarogtál? – kérdezte bosszúsan a ház koszorúzatlan királynője. Lulu ugyanis zsarnokoskodott fölöttük. Legalábbis Katalin távollétében.

De Margó nyugodt maradt, sőt vidámnak látszott.

– Mi van veled? – faggatta Ica, mert észrevette a változást.

A kérdezett elengedte füle mellett a kérdést.

– Távirat érkezett – lobogtatta meg a papírdarabot – a lépcsőházban adta ide a postás.

– Távirat? – kérdezte egyszerre izgatottan a másik kettő. Kitől?

– Katalintól.

– Nincs baj vele?

– Honnan tudjam?

– Hát nem nézted meg?

– Nem. De most felolvasom:

„Félsiker Párizsban. Margót engedjétek a szobámba. Kati.”

– Na, ettől nem lettünk okosabbak – állapította meg Lulu.

Ica vállat vont:

– Nagy baj nem lehet, mert tudott táviratot küldeni. De amit Margóról üzent?

Mindketten ránéztek a csillogó szemű fiatalasszonyra.

Lulu kapcsolt leghamarabb:

– Ide hozod a gyerekedet? Megbeszéltek Katival elutazása előtt?

– Nem. Nem beszéltem erről vele.

– Hát akkor? Nem értem...

– Kibékültem Janival. Azért nem voltam itthon. Állást kerítettünk neki. De lakása nincs. Talán megérezte Kati...

Ica átölelte Margót, sőt meg is csókolta:

– Én örülök ennek. Felőlem akár azonnal is költözködhettek.

– Persze, mert nem laktál egyedül szobádban. Örülsz, hogy szabadulhatsz tőle, meg a gavallérjaitól...

Margó javaslattal állt elő:

– Menjünk Annus nénihez. Legalább láthatja, hogy nem hurcoltak el. A fia meg biztos táviratozott neki is. Ha Kati megtette...

* * * * *

Körülülték a konyhaasztalt és kézről-kézre adták Lajos atya táviratát.

Ez állt benne:

„Megérkeztünk Párizsba. Holnap megyünk tovább. Kati javulóban. Imádkozzék érte. – Lajos.”

Értették is, nem is. De abban mindnyájan megegyeztek, hogy Katalinnal valami nem jó, vagy legalábbis nem egészen-jó történt. De mi? Ezen rágódtak.

– Nagy baj nem lehet, – vélte Annus néni –, mert tovább utaznak. Illetve már utaztak is. Hiszen a táviratot tegnapelőtt délután adták föl.

– De Annus néni, – szólalt meg Lulu – itt van Kati nekünk küldött távirata. Ez egy kicsit hasonló, csak azt nem értjük, miért írta, hogy Margót engedjük be a szobájába? Igaz, Margó kibékült a férjével...

– Igazán? – lepődött meg örömmel Annus néni. – Tényleg kibékültetek?

– Tényleg. Már állást is találtunk neki. Csak lakást nem, s így a gyerekünket se tudjuk haza hozni az intézetből.

– Akkor ezért táviratozta... A nők olykor megérzik, hogy valakin, valahogy segíteni kell. Fogadjátok be Margó férjét és ha a dolog beválik, a gyereket is. Szép volna, ha ebben egyetérténének...

A javaslatot csend követte.

– Hallgassunk Annus néni tanácsára, – mondta aztán Ica. – Ha Kati visszajön, hozzám költözik. Óhózzá már hosszú idő óta nem jár senki... Mióta ezzel az izével foglalkozik. Abból jól megél. Még azon csodálkozom, hogy ő maga nem szokott rá azokra a... De hagyjuk ezt. – Szégyellte Annus néni előtt, hogy ők Luluval, meg Margóval rászoktak...

Annus néni kitalálta: Lányok azt nektek is abba kell hagyni. Gyerek lesz a háznál. Biztos vagyok benne, hogy befogadjátok Margó férjét és a gyereket. Nem adhattok rossz példát...

10.

Amikor a tolvaj kikapta Katalin kezéből a zöld bőröndöt s eldőrdült a lövés, kutyafuttában visszapillantott a vagon lépcsőjéről. Láta távolabb a lövöldöző barátainak megdőbbent arcát. Tudta, hogy üldözni fogják.

A vonat melyre föllendítette magát, Dijonba indult. Kint maradt a folyosón. Elhagyták Párizst és az egymás fölé és alá kanyargó autósutak szövevényén is túljutva, hamarosan nyílt pályán robogtak és az útgubancból kivált a Dijon felé vezető sztráda is. Nem soká kellett várnia. Egy őrült tempóban száguldo Renault süvített az úton, s haladt túl a vonaton. Felismerte őket kocsijukról. Volt már velük dolga. Azon viszont csodálkozott, hogy kollegái nem üldözik őket. Biztos volt benne, hogy üldözői a következő megállónál fölszállnak és végignézik a kocsikat. Gyorsan kellett döntenie.

Közeledtek az első állomáshoz, a vonat lassított. Füves töltésen futott még a szerelvény. Már csak hatvannal ment, már csak negyvennel... Nincs vesztegetni való idő. A közelben nem állt senki. Felrántotta a vagon ajtaját, kidobta a zöld koffert és összegömbölyödve utána ugrott. Legurult a töltésen. A vonat már túlszaladt rajta. Érezte, hogy nem lett baja. Föllállt, nyújtózott egyet, majd a koffer után nézett. Nem messze lapult a fűben.

– No pajtás, megvagy. Most gyerünk vissza Párizsba.
Ott már várnak rád.

Kiment a sztrádára. Leállított egy autót:

– Kérem, vigyen Párizsba.

– Csak nem képzeled, hogy potyauta...

– Interpol! Sürgős...

Kabátja gallérját visszahajtotta. Előtűnt a rendőrségi jelvénye.

– Természetes, azonnal – mondta a másik, – ugorjon be hamar – és kinyitotta maga mellett az ajtót.

– Hova vigyem?

– Montfermeil, plébánia.

– Hol is van az?

– Majd mondom.

Akkor már repültek a sztrádán Párizs felé.

11.

Megitták a feketét.

– Pihenj le, Kati – mondta a plébános. Felkísérte a lányt az egyik vendégszobába. Majd csöngetünk, ha kész az ebéd. Ellopott holmid miatt ne aggódj. Veszünk helyette valamit. Tudsz a feketétől aludni?

– Ajjé! – legyintett a lány. – Az még segít is.

Péter atya visszament a kurzustársához. Kényelmesen elhelyezkedtek és ha Lajos atyát nem nyugtalanította volna mindaz, ami történt, talán még jól is érezte volna magát régi barátja otthonában. Úgy érezte, hogy legjobb lesz, ha elmond mindent. Könnyít magán. Azután gyónását is elvégzi, hiszen éppen két hete gyónt. Hozzá fogott hát a történetükhöz.

Akkor autó állt meg a plébánia előtt. Csöngettek. Péter atya kiment és ajtót nyitott. Egy ember állt ott, zöld koffer volt a kezében.

– Bocsánat, ha zavarom. Vendégei bőröndjét hoztam meg. Az Interpoltól vagyok. Feladatom, hogy ma este Lourdesba vigyem az atyát és a kisasszonyt.

– Ismeri őket? – kérdezte a meglepett plébános.

– Hogyne. Együtt utaztunk Bécsből ide. Este majd idejében itt leszek és megbeszéljük, ami szükséges.

– Várhatjuk vacsorával?

- Mikor szoktak?
- Nyolckor.
- Köszönöm. Nagyon jó. Hétkor itt leszek.
- Lajoskám, itt a bőrdöntők. A rendőrség hozta vissza. Most már nincs ok az izgulásra.
- Ho... hogyan? – lepődött meg az atya. – És megvan-e mindenünk?
- Kukkancs bele.
- Úgy látom nem turkáltak benne.
- Na látod... Inkább meséld el mi újság otthon a nagy fordulat óta.
- Ószinte leszek. Nem könnyű... Társadalmi, gazdasági, erkölcsi romok... Politikai feszültségek... Vagy három generáció kell, míg helyre jöhetünk. És körülöttünk a trianoni utódállamokban is kisebb-nagyobb zűrzavar...
- És az Egyház?
- Támadják, rágalmazzák: politikai hatalomra tör. Ugyan mivel? Azzal a néhány 70–80 éves öreg pappal? Az utánpótlás is gyenge, nem csoda. A családokban alig van gyerek. A falut szétzúzták a kommunisták... A falusi fiatalok a városokba költöztek, vagy ingáznak. Az ipar jobban fizetett...
- Hitoktatás?
- Fejlődőben. Sok iskola keresztbe tesz... Pedig nincs más út az erkölcsi felemelkedésre... Szóval küzdünk 40 évi megaláztatás után... Mintha folytatódna... csak más színekben, más módszerekkel... Nem tudom, nem értem, miért?

– Letörtnek látszol, Lajoskám. De Jézus ígérete érvényben van: Veletek vagyok minden nap a világ végéig...

– Igen, tudom. Nem is veszítettük el bizalmunkat. Mária országa vagyunk. A Szent Szűz kivezet bennünket eből a szellemi-erkölcsi káoszból... Ebben bízunk, ezért is jövök Lourdesba. Imádkozni, engesztelni.

– És az ifjúság?

– Elhoztam Katalint. Ő majd elmondja...

Mintegy végszóra lépett be a lány.

– Nem tudok aludni. Nyugtalanít a bőrrönd, meg az egész eset...

– Itt a bőrrönd, Katica, ne búsulj. Minden benne van. A rendőrség hozta vissza. Menjünk ebédelni, a Madame megütötte a gongot.

* * * * *

Ebéd után Lajos atya kísérelte meg azt, ami Katalinnak nem sikerült. Megkerült a poggyászuk. Már nem nyugtalankodott és álmos is volt. A vonaton nem tudott igazán aludni. Ő is megkapta a maga vendégszobáját és végigdőlt a pamlagon. Hamarosan el is aludt.

Péter atya egyedül maradt egykori hittanosával.

– Mi van veled, Kati? Tudom, egyedül maradtál. Utolsó leveled arról szólt, hogy édesanyád meghalt...

– Igen, atya... Őszinte leszek. Elzüllöttem.

– No..., hogy értsem ezt?

– Úgy, amint mondtam. A kommunisták belekényszerítettek a kábítószer csempészésbe. Aztán fordult az ott-

honi helyzet, munkanélküli lettem. Eladtam lakásunkat, hogy legyen valami pénzem. Albérletbe mentem a VIII. kerületbe. Három lányhoz költöztem. A többi már magától ment.

– Szóval, lejtőre kerültél...

– Igen. A kábítószer „szakma” is követelte ezt. A csempészség jól jövedelmezett. Nem kellett már folytatnom, amitől természetem úgyszólván undorodott...

– Szegény gyermekem...

– Tulajdonképpen nem volt nehéz a tennivalóm. Csak a törököktől érkező „árut” kellett az itteni megbízotthoz továbbítanom... Majd egyikhez, majd másikhoz.

– És most... ez az utazás Lajos bácsival?

– Hazudtam. Becsaptam a rendőrséget. Azt mondtam, hogy Lajos atya unokahúga vagyok. És az atya belement a játékba. Biztosan engem akart „megmenteni”. Nekem viszont alkalmam nyílt, hogy többre jussak a „szakmában”. A kaland is izgatott... Most megkaptam. Többet mint kívántam. És Lajos atyát is belekevertem... Pedig ezt igazán nem akartam...

– Hétre itt lesz az útítársatok. Ő hozta vissza a bőröndöt. Az Interpol alkalmazottja. Neki is el kell mondanod mindent. Úgy látszik védelme alá helyeztek. – És most mi a szándékod?

– Az úton Werfel Bernadette-jét olvastam. Péter atya biztosan ismeri. Még most is a hatása alatt vagyok. Sokat gondolkoztam annak a lánynak a történetén. És most oda készülünk, ahol élt, lakott és azok a dolgok történtek. Atyának mi a véleménye minderről? Hiszen ez csak egy regény?!

– Igen. De megtörtént regény... Tudsz még imádkozni? Szoktál még?

– Azt hiszem, újra kell próbálnom... De tudom, elrontottam az életemet...

– Mint annyi más fiatal, Európában. És persze ti is már Európához tartoztok.

– Nem hiszem, hogy meg tudnék változni.

– Én sem hiszem... A magad erejéből... De csak olvasd végig Bernadette történetét. Emlékszel még: Istennél semmi sem lehetetlen, tanultad valamikor a hittanórán. Tud az Isten kövekből is Ábrahámnak fiakat támasztani...

– Rémlik, hogy tanított, atya, ilyesmit nekünk. De mikor volt az már! És mi minden történt azóta körülöttem és bennem...

– Ne felejtsd, az Egyház ma olyan szenteket is tisztel, akik igazán züllött, bűnös életet éltek. Gondolj Mária Magdolnára, Szent Ágostonra... Ezekre talán még emlékszel. Nem is beszélve a jobb latorról... És lám, most szentekként tiszteljük őket és imádkozunk hozzájuk. Közbenjárásukat kérjük.

– De én úgy érzem, elveszett egzisztencia vagyok...

– Láthatod az előbbiekből: Istennél nincs elveszett egzisztencia...

Újból autó állt meg a plébánia előtt. Péter atya az órájára nézett: 7 óra.

– Az Interpol embere érkezett meg. Legyél őszinte hozzá.

Már kopogtak is.

– Tessék!

– Jó estét kívánok. Itt vagyok megbeszélésünk szerint. Ugye megengedi, hogy négyszemközt maradjak Katalinnal.

– Természetesen. Kati, ugye ismered ezt az urat?

– Szótlán útítársunkat és bőröndünk elrablóját? Hogyne... Katalin mosolygott. Hamar megértette a helyzetet.

Lajos atya jött le az emeletről a lépcsőn:

– Jó estét kívánok. Örülök, hogy látom...

– Én is – gondolhatja. De most arra kell kérnem, hagyjanak magunkra Katalinnal.

– Természetesen. Úgyis a templomba akartam menni...

– Én is veled megyek – mondta Péter atya. Nyolckor vacsora. A Madame majd kongat...

* * * * *

Magukra maradtak.

– Üljünk le – ajánlotta a rendőrség embere. – Raymund a nevem.

– Az enyémet úgyis tudja...

– Katalin, a rendőrségnek szüksége van magára.

– Rám?! – lepődött meg a lány. – Ugyan miben?

– Fel akarjuk számolni a drogosoknak ezt a csoportját. Maga tudna ebben segíteni.

– Én, az ő munkatársuk?

– Maga nem volt munkatársuk, csak amolyan közvetítő. De erről most meg akarunk feledkezni... Kérem, segítsen!

– Hogyan tehetem?

– Magát ismerik. Magát és a zöld bőröndjét. Keresik magukat... Erről meg vagyok győződve. Nem olyan banda ez, hogy hamar feladja a küzdelmet... Pontosabban, hogy lemondjon a remélt nyereségről...

– Ezt értem. Szóval szaglászni utánam.

– Vacsora után Lourdesba indulunk az én autómmal. Ezt meg kell tudniuk.

– Hogyan?

– Véleményem szerint itt ólálkodnak a plébánia körül. Gondoskodtam arról, hogy észrevegyék. A zöld bőrönd itt van a házban.

– És itt hagyjuk?

– Nem. Ellenkezőleg.

– Nem értem...

– Vacsora után kivilágítjuk a plébánia bejáratát és mi hárman, maga, Lajos atya, meg én, beszállunk a kocsiba. Maga vigye a zöld táskát. Beszállás előtt lóbálja meg, mint a pályaudvaron tette. Ez volt a megbeszélt ismertető jelük. Ugye?

– De jól megfigyelte! És aztán?

– Elindulunk Lourdesba. Biztos vagyok benne, hogy követni fognak. A többi majd adódik.

– Lövöldözés is lesz?

– Meglehet. De az ő autójukat, követi majd egy rendőrségi kocsi...

Megszólalt a Madame gongja.

– Értem – mondta még gyorsan Katalin, mielőtt Lajos atya barátjával a hallba lépett volna.

Aztán indultak az ebédlő felé. Együtt mind a négyen.

* * * * *

Kilenc óra felé járt, mikor a startra készülődtek.

– Kérem, plébános úr – szólalt meg Raymund – gyújtsa meg az utcai lámpát. Igen gyér a világítás ebben a külvárosi negyedben.

Így történt, hogy a kis csoport jól megvilágítva lépett az elegáns Renault kocsihoz. A rendőrmozgó feltűnés nélkül körül pillantot, majd Katalinra figyelt. A lány azon volt, hogy láthassák őt, s azután meglóbálta kezében a zöld táskát. Lajos atya Kati szatyrát fogta. Együttes utazásukban hozzá szokott, hogy útitársa sohase engedte a nehezebb bőröndöt cipelni. Ő viszont átvette Kati nem túl nagy szatyrát, ami azonban eléggé ki volt tömve.

Raymund elővette kulcsomóját és kinyitotta a kocsit.

– Tessék – mondta. – A csomagok elférnek itt is.

– Lajos atya, üljön hátra. Úgy látom ott kényelmesebb lesz. Aludni is lehet.

Az atya inkább arra gondolt, hogy ott nyugodtan tud majd imádkozni. Nem kell beszélgetnie. Katalin viszont arra, hogy váratlan buli esetében, nyilván a vezető lesz a célpont. És persze, ha akaratlanul is, a mellette ülő.

Elbúcsúztak tehát Péter atyától, aki útravalóul kis csomagot nyújtott át nekik. Búcsúzóul megölelték egymást és beültek a kocsiba. Raymund indított, gázt adott, s lassan elindulva befordultak az első mellékutcaiba.

– Nem megyünk Párizson keresztül. Nagy a forgalom, sok a dugó...

– De kár – mondta Katalin – azt hittem látunk valamit Párizs éjszakájából...

– Jobb, ha most kikerüljük...

Arra számított, ha tényleg követik, a külvárosi utcákon hamarabb észre veszi. Majd a városon túl rákanyarodik a délre vivő sztrádára. Mire oda értek, már sejthető volt, hogy valóban követik őket. Raymund elégedett volt. Hiszen éppen ezt akarta. A sztrádán felgyorsított. A műszerfal alatt kis televíziós képernyő kezdett világítani. Pár pillanat múlva Kati is láthatta az őket követő autót. Az is Renault volt, sötétkék. És utána távolabb még egy kocsi mutatkozott, de azt inkább csak sejteni lehetett a képernyőn.

– Jaj de muris...

Mintha a lány hangja izgatott volna.

– Fél? – kérdezte Raymund.

– Maga mellett biztonságban érzem magam. – És mintha megsimogatta volna Raymund volánon nyugvó karját.

A kék Renault előzni akarta őket.

– Ezt nem engedhetem meg – gondolkozott hangosan a nyomozó. Gázt adott. Úgy otthagyták üldözőiket, hogy a képernyőről is lemaradtak. De azok sem hagyták magukat. Hamarosan újra feltűntek. Eléjük kerülni nem tudtak. Csak a távolságot tartották. A képernyőn látszott, hogy valamire készülnek.

– Figyelje csak őket Kati...

A lány akkor vette észre, hogy a képernyőn a távcsöves puskáról ismert célzó berendezés van. Kör és benne hajszál kereszt. A körön belül látta a mögöttük jövő kocsit. Tényleg, mintha mozgolódtak volna a benne ülők. De ezt inkább csak sejteni lehetett.

Azok megint előzni akartak. Ez veszélyes lehet. Oldalról lelőhetik. Raymund nyomta a gázpedált. Újból megugrottak.

– Mit akar csinálni? – kérdezte Katalin.

– Egy kis durrdefekt lesz, de nem ilyen sebességben. Atyám, hogy érzi magát? – szólt hátra.

– Köszönöm, imádkozom a rózsafüzért.

Egy világító tábla mutatta az út mentén, hogy 500 méterre kihajtás következik a közeli faluba. Raymund lassított és jelezte, hogy jobbra le akar térni. A váratlan lassítás miatt a kék Renault közel került hozzájuk. Ők is jelezték, hogy le akarnak térni.

Raymund feszülten figyelte a képernyőt. Mintha babrált volna valamit az ernyő alatt. A célzó berendezés hajszálkeresztjében egy autógumi látszott. A férfi megnyomott egy gombot. Tompa lövés hallatszott. Kati még látta a képernyőn, hogy a gumit találat érte. Aztán az egész autót látta, amint az árokba buk fencezik, és többé nem látszott. De felbukkant egy rendőrautó, fegyveres rendőrök ugráltak ki belőle.

– A többi már nem érdekes – mondta Raymund nyugodtan. Visszarántotta a kormányt és gázt adott. Mögöttük puffanás hallatszott, és egy halk jaj. Lajos atya csúszott le az ülésről a váratlan irány és sebességváltás miatt.

– Megütötte magát?

– Csak egy kicsit... De mi történt?

– Reggel Lourdesba érkezünk. Ott majd elmondom. Nyugodtan imádkozhat, sőt alhat. Tegye is meg. Katalin, maga is pihenhet. Hajtsa hátra ülését. Jobbra lent van a fogantyú. Húzza meg.

– De engem érdekel, hogy mi történt... Hogyan is tudnék most aludni?

– Láthatta az emyőn... Tudom figyelte...

– Igen figyeltem. De mégis...

– Bocsásson meg, most jelentést kell tennem.

Megint kapcsolt valamit a műszerfalon. Egy halk hang szólalt meg:

– Raymund, te vagy? – Mi van öreg fiú?

– Jelentem, hogy az akció sikerült. Autójuk a 72-es km kőnél buk fencezett egyet, de azt hiszem, nagy baj nem lett. A fiúk rögtön ott termettek. Úgy gondolom, mindnyájukat elfogták. De az már nem az én feladatom. Reggelre Lourdesban leszünk.

– Gratulálok! Átadom a főnöknek.

– Raymund, gratulálunk és két hét szabadság. Hol akarod tölteni? A fejükre tűzött jutalom téged illet. Hová küldjük?

Raymund Katira pillantott:

– Köszönöm. A szabadságot Lourdesban töltöm. A pénzt küldjétek az ottani rendőrségre... De talán jutalom illeti a nyomra vezetőt is – tekintett újból Katalinra.

– Az ő jutalma, köszönetünkön kívül az, hogy ellene minden eljárást megszüntetünk. És erre kérjük a budapesti rendőrséget is. Jó pihenést Lourdesba!

– Oké! Köszönöm. Vége. – Kikapcsolta a rádiót.

Csend lett a kocsiban.

Katalin újból rátette kezét Raymund karjára.

– Most én is azt mondom, hogy köszönöm... Lehet ezután új életet kezdeni? Felszámolni a múltat egészen?

– Lajos atya itt alszik mögöttünk édesdeden. Jó lehet az idegzete. Amit pedig kérdezett, arra ezt mondom, hogy ez éppen az ő szakmája. Biztosan segíti majd ebben.

– Majd elgondolkozva hozzátette: – Minthogy én is Lourdesban maradok, talán én is segíthetek.

12.

Lourdes!

Nem először járt itt Lajos atya. Ragyogó napsütésben érkeztek. A „Lengyel házban” szálltak meg. A kedves lengyel apácák mindjárt megmutatták szobáikat. Raymond elbúcsúzott tőlük, azzal, hogy 1/2 4-kor értük jön.

Lajos atya kicsomagolás helyett egészséges zuhanyozást ajánlott. Rövidesen dél lesz, e házban az ebéd ideje. Addig nézzenek ki a parkba.

Lajos atya és Katalin kiálltak a park végébe. A városka felé nagyszerű kilátás tárult: az ősi vár... a Grotta fölül épült bazilika... a Gave folyó... a völgyébe ereszkedő zeg-zugos színes utcák... a bazilika előtti térség... az ideoda hullámozó zarándokcsoporthoz tömege... és a láthatárt lezáró Pireneusok több hullámban emelkedő festői gerincvonulata... a távoli csúcsokon havat lehetett sejteni... Minden varázslatos... Csak nőknek lehet érzékük ennyi szépség, hangulat, történelmi múltat és lüktető jelent egybeolvasztó atmoszféra megérzésére, kiválasztására... Az egyszerű kőfejtők és molnárok tartományában a rózsafüzért mindig kötényük zsebében hordó, imádkozó, dolgozó, gyermekeket szülő és felnevelő, gondokkal terhelt szegény asszonyok miliójában kellett a názáreti szegény asszonynak, a fiát istállóban világra hozó asz-

szonynak megmutatkoznia és éppen a lecsúszott, szegénnyé vált család asztmás gyerekének kellett üzenetét tolmácsolnia, megbízatásokat adnia, titkokat közölnie - méghozzá az egész világ számára...

Csak álltak a kiugró magaslaton és néztek és bámultak, és emlékeztek... Lajos atya korábban itt átélt élményeire, Katalin pedig Werfel Bernadette-jében olvasott történet részleteire. Tehát itt történt... Mély vágy fogta el, hogy lássa a barlangot... a Cachot, ahol Bernadette-ék éltek... hogy végig járja az utat a Cachottól a barlangig... Mintha könnyek fojtogatnák...

Nehezen tudott számot adni arról, amit most lelke mélyén átélt. Bernadette és ő. A szegény, tanulatlan, a beteges, a meghurcolt kislány, a szűztiszta, a szent, a bátor, az okos, a Szűzanyát látó kiválasztott és ő, a pokol eljegyzettje... Olyan világosan látta a maga rosszasságát, olyan utálat fogta el önmaga iránt, hogy minden ereje elhagyta és le kellett ereszkednie a fűbe. Fölhúzta a térdét, két kezével összekulcsolta és fejét térdére hajtotta. Így maradt, sokáig.

Lajos atya nem zavarta. Sejtette, mi megy végbe a lány lelkében. Ezért imádkozott az egész út alatt. Várt.

Nagy csend vette őket körül.

Ez a csend beköltözött Katalin szívébe... Elűzte utálkozását önmagától, múltjától. Nem is maradt más szíve mélyén csak valami szelíd megbékélés.

Az épület felől megszólalt a kis, ebédet jelző harang. Lajos atyával elindult a fák közé bújtatott kedves földszintes ház felé. Mindketten csendben voltak. A bejáratnál már néhány vendég csoportosult. Meg kellett velük

ismerkedni. Katalin is, az atya is bemutatkoztak. Franciául és németül beszélgettek. Mindenki kedves volt, udvarias, és halk.

Az ebéd nem tartott sokáig. Belátogattak a kápolnába, s utána lepihentek.

* * * * *

Raymund miután letette utasait a lengyel apácáknál, a rendőrségre autózott. Nagy ovációval fogadták. Ismerték már a történeteket. Részletekkel is szolgálhattak. Öten voltak. Négyet elfogtak, mind sérülést szenvedett. Egy súlyosabban. De egynek sikerült a sötétségben a közeli erdőben eltűnni. Vele még számolnunk kell... No de se-baj.

– Van valami helyetek ahol egy-két hétig ellehetek? – Igen? Van egy kis pihenő-házatok? Az jó lesz. Majd elvezettek oda. Még egy kérésem van. A főnök ide küldi a jutalom-pénzt. Telefon van abban a házban? Igen? Nagyon jó. Ha megjön telefonáljatok. – Persze azért majd többször benézek hozzátok barátságból is, meg hátha van valami jó igazi krimitek.

– Leadom a szolgálati kocsit, amivel jöttünk. Igazán kitűnő szolgálatot tett. Kérhetek egy közönséges személygépkocsit két hétre, míg itt vagyok Lourdesban? Természetesen? Köszönöm.

Átvizsgálás után leadta a rendőrség csodakocsiját. Minden rendben volt. Kis személykocsin kísérvél kiment a helyi rendőrség pihenő-házába. Gyönyörű helyen

feküdt, erdő szélén. Előtte nagy virágos kert. A kis kocsit betették a garázsba.

– Ebédelj meg – ajánlotta a kísérője. A frigiben mindent találsz...

Raymund megfogadta a jó tanácsot. Lezuhanyozta az út porát s aztán elnyúlt az egyik szoba rekamiéján. Nyomban el is aludt.

13.

1/2 6 elmúlt már mire Raymund a lengyel házhoz érkezett. Röstellte a dolgot, de elaludt. Mégsem volt mit szégyenkeznie, mert Lajos atyáék is úgy jártak. Kereste őket. Az atya a kápolnában misézett, Katalin a szobájában olvasott. Bekopogott hozzá.

– Tessék.

– Óh, maga az? – A lány felállt.

– Elnézésüket kérem, de bizony elaludtam...

– Mi is – nevetett Katalin.

– Kérem, foglaljon helyet. Lajos atya misézik.

Raymund leült. Pillantást vetett Katalinra. Valahogy megváltozott az arca – állapította meg magában. Valami eltűnt róla, valami, amit a bűnöző, rossz életű nőknél szinte mindig észre lehetett venni.

– Mit olvas?

– Mit is olvashatnék? Bernadettet. De már a végén járok. Szentté avatása következik, az biztosan szép, de már nem tartozik Lourdeshoz. – Gyorsan mondta mindezt, hogy a beszélgetést meg ne akassza.

Raymund kapott a szón:

– Hogyan érzi magát Lourdesban?

– Még csak annyit kérdezhet, hogyan érzi magát a könyv olvasása nyomán. Hiszen Lourdesből még alig látam valamit.

– Majd körülnézünk néhány nap alatt, ha Lajos atya is jónak látja.

– Ő már többször járt itt, bizonyára jó idegenvezető lesz. Raymund rendőrfelügyelő pedig a biztonságot adja... – Kissé elpirult, hogy első alkalommal nevén szólította.

A fiatalember észrevette.

– Katalin, maga egészen megváltozott reggel óta, amikor elváltunk.

– Persze – kialudtam magam.

– De valahogyan másképpen is.

Katalin becsukta a könyvet és csendben maga elé nézett. Aztán lassan megkérdezte:

– Másképpen is? Hogyan érti ezt?

– Mintha a bűnpártoló Katalin eltűnt volna és egy tiszta szemű pesti Katit látnék.

Katalin gyorsan kezdte magyarázni:

... Ebéd előtt kimentünk Lajos atyával a kertbe és lenéztünk a városra. Bernadette városára. Akkor minden eszembe jutott. Szépen induló, de rosszra forduló életem. A múltam... Nő vagyok, akinek már múltja van... Leroskadtam a fűre, annyira elgyengültem. Megutáltam magam. Sokáig úgy maradtam. Lajos atya mellett állt, de nem szólt semmit. Az ebédhez szólító harangjel térített magamhoz. Amint a kerti úton Lajos atya mellett az ebédlő felé tartottam, úgy éreztem, hogy valamiképpen

mássá lettem. Elsüllyedt a múltam és valami várakozás ébredt bennem...

Raymund nem felelt mindjárt. Kereste a szavakat. Majd esetlenül ezt találta mondani:

– Nagyon vonzó lett ebben a környezetben.

Katalin újból elpirult, mélyebben, mint amikor nevén szólította:

– Félek, hogy illúzió...

Raymund zavartan az órájára pillantott:

– Indulnunk kell, ha el akarjuk érni a gyertyás körmenetet.

Kopogtak, és feleletet sem várva Lajos atya lépett a szobába:

– Tudtam, hogy itt van. Mondták a nővérek.

– Indulnunk kell atya, ha el akarjuk érni a gyertyás körmenetet.

– Akkor gyerünk, ne késsük le!

Beültek Raymund kocsijába és rövidesen a bazilika előtti nagy térre érkeztek. Már gyülekeztek a népek, égő gyertyával a kezükben. Megafonról vezették az éneket, közös imákat, különféle nyelveken. A tömeg lassan megindult a Grotta felé. A nap lebukott a hegyek mögé, gyorsan sötétedett. Raymund hozott magával három gyertyát papírtölcsérben. Meggyújtotta a gyertyákat és Lajos atya és Katalin kezébe nyomta. Lajos atya tudta az énekeket, együtt énekelt a tömeggel. A másik kettő hallgatagon ment mellette. Raymund a lány gyertyalángtól megvilágított arcára figyelt. Nyugodt, áhítatos arcot látott. Jól érezte magát, hogy mellette mehet.

A világító tűzfolyam a Grottához érkezett, és szétterült a térségen.

A Madonna a kis sziklaüregben... Gyertyák égtek a lábánál. Lajos atyáék úgy sodródtak a tömeggel, hogy szembe kerültek vele, jöllehet a Grottát körülvevő rácsból elég messze álltak.

Az ének elhalkult és a rózsafüzért kezdték imádkozni. Lajos atyánál természetesen volt rózsafüzér és Raymund zsebéből is előkerült egy. Azután még egy.

– Gondoltam, hogy nem hozott ilyesmit magával – mondta és odanyújtotta Katalinnak.

– Köszönöm – hálás pillantást vetett a fiúra, de pillantásában több volt mint pusztá hála. – Kislány koromban én is imádkoztam édesanyámmal, - suttogta.

Éjszaka lett, amikor befejezték.

– Haza vinném magukat – szólt halkán Raymund Lajos atyához.

– Maradjunk még egy kicsit – kérlelte Katalin. – Olyan jó itt lenni...

Rövid szünet után hozzátette:

– Mekkora a különbség a tegnapi és a mai éjszaka között.

– És mekkora a különbség a tegnapi és a mai Katalin között - mosolygott rá a fiú. De nem láthatta, mert már egészen sötét volt. A gyertyák csonkig égtek, elfűjták, kialudtak.

– Induljunk - ajánlotta Lajos atya.

Fölkerekedtek és megkeresték Raymund autóját.

– Reggel 9-kor magukért jövök. Megnézzük a várost. Nem lesz túl korai?

– Dehogy – sietett Katalin a felelettel. – Ugye a Cachot is megnézzük?

– Mindent, ami érdeklí. De Lajos atya ehhez jobban ért. Ugye összeállítja a napi programot, atya?

* * * * *

Ezúttal nem késett. Pontban kilenckor bekopogott Lajos atya szobájába.

Katalin is ott volt, útra készen.

– „Jó reggelttel” viszonzta a belépő köszönését. – Képzelve, Lajos atya nyolckor misézett, előtte meggyóntam, a misén megáldoztam. Ugye, ez már teljes fordulatot jelent? De magának ez nem lehet szenzáció, hiszen rózsafüzért is szokott imádkozni.

A lány friss volt és egyszerű. Rámosolygott Raymundra. A fiú jobbról-balról megcsókolta az arcát:

– Gratulálok! Először a Szűzanyának, aztán Lajos atyának s végül Magának, Kati. Milyen más most, mint amikor a Paris-Est-en elváltunk.

– De azóta sok minden történt...

– Igaz.

– És ezt magának köszönhetjük.

– Nagyobb hatalmak irányítják életünket... Meg Lajos atya.

– Jó, hogy velünk volt, de ő főleg hallgatott.

– Azt akarja mondani, hogy nem sokat avatkozott a dolgok folyásába?

– Talán...

– Ó, maga kis hitetlen! Lajos atya rózsafüzére, imád-sága többet segített, mint gondolja. – Aztán egészen más hangon megkérdezte:

– Lajos atya, mennyit fizetnek itt a szállásért és ellátá-sáért?

Az atya megmondta.

Raymund gyorsan számolt: egy napra ennyi, két hétre összesen ennyi – meg ennyi.

– Elég sok – mondta aztán. – És hozzátette: – Volna egy ajánlatom:

Lajos atya és Katalin kérdőn néztek rá.

– A rendőrök pihenő házában, üdülőjében, ahol én is lakom, több szoba van. A ház jelenleg üres. Hozzátarto-zókat vihetünk oda magunkkal. Nem volna kedvük oda költözni?

– De mi nem vagyunk hozzátartozói - szólt Lajos atya.

– Nem-e? Sokkal inkább, mint vér szerinti rokonok. Hiszen egy bűnügy sikeres fel-derítésében a rendőrség munkatársai. Hogyne volna ott hely a számukra. Már be-széltem is az itteni rendőrfőnökkel és teljes beleegyezését adta.

Lajos atya és Katalin tétován egymásra néztek.

– Elfogadhatjuk? – kérdezte az atya.

– Atya tudja... De én azt hiszem, nincs olyan ok, amely tiltaná...

– Ez okos beszéd. El is döntötték ugye? Azt hiszem, legjobb, ha csomagolnak, kifizetik az itteni penziót, s a városnézés után már az új otthonukba hajtunk.

14.

„Halló Lányok!

Kalandos út után már harmadik napja, hogy Lourdesban (ejtsd: Lurd) vagyok, Lajos atyával együtt. A kalandokról majd később. A lényeg az, hogy a bandától megszabadultam. Pontosabban: Raymund nevű detektív megszabadított. Sőt, Lajos atyát és engem is felhasznált ebben. Erre való tekintettel engem felmentettek a bűnözőkkel való közreműködés vádja alól, Lajos atyának meg úgy sem volt semmi köze hozzá.

Minderről talán majd élelőszóban. Túl hosszú a történet, valóságos krimi. A lényeg az, hogy nagyon jól érzem magam itt Lourdesban. Raymunddal pedig kezdjük nagyon jól megérteni egymást. Ne értsetek félre. Nem úgy mint a pesti kliensekkel. Mert én egészen megváltoztam... Képzeljétek, ma reggel elrendeztem a múltamat. Lajos atyánál meggyóntam és megáldoztam. Azt hiszem, tudjátok, hogy mit jelent ez. Egy szóval új életet kezdtem. Itt Lourdesban nem is lehet másképp. Ha itt lennétek, igazat adnátok nekem. És Raymund is segít ebben. Magamról egyelőre ennyit.

Fontosabb az, aminek tegnap szemtanúja voltam. Még most is hatása alatt vagyok. Ezt meg kell írnom. Minden nap megtekintünk valamit, részt veszünk valami esemé-

nyen. Tegnapelőtt az est gyertyás körmeneten voltunk, amely az ún. Grottánál ér véget. Óriási tömeg, égő gyertyákkal. Sok ének, imádság... A Grotta az a barlang, ahol Szűz Mária a kis Bernadette-nek megjelent, és forrást fakasztott a barlang száraz talaján. Azóta sokan meggyógyulnak ott. Lourdes nemzetközi zarándokhely lett, már több mint száz éve. De nem részletezem, jobb, ha elolvassátok egy Franz Werfel nevű író Bernadette című könyvét. Nekem Annus néni adta útravalóul és már végig olvastam. Ő biztosan meg tudja szerezni nektek is. Nagy hatással volt rám.

De visszatérek a tegnap délutáni nagy cseményre, amelynek szem- és fültanúja voltam. Ehhez tudnotok kell, hogy minden délután 4 órakor a rengeteg beteget a különféle itteni kórházakból tolókocsin kitolják a barlang fölé épített óriási templom előtti térségre. Körbe helyezik el őket, mellettük az ápolójuk. Négykor kezdődik a szentséges körmenet. (Ha nem tudjátok, hogy mi az a „szentséges körmenet”, kérdezzétek meg Annus nénit). Szóval kezdődik a körmenet. Elöl sok pap meg szerzetes, meg apáca megy. Ezek átvágnak a tér közepén és egyenesen bemennek a bazilikába. Gondolom, ott bizonyára imádkoznak a betegek gyógyulásáért. Aztán következik baldachin alatt az Oltáriszentség nagy arany tartóban, mint nálunk otthon az Úrnap-i körmenetben (ha még emlékeztek rá). Előtte, vagy inkább mellette jobbról-balról egy-egy ápolónő sárga-fehér zászlóval, amit részsút kifelé tartanak. A baldachin után jön az orvosok csoportja. Mindenféle orvos lehet. Hívó vagy hitetlen. Ők azért jönnek,

hogy ha csodás gyógyulás történik, akkor mint szakemberek rögtön kéznél legyenek.

Az egész előtt egy férfi megy, aki a betegek során körbe vezeti ezt a menetet. Őt-hat tolókcsi előtt elmegy, akkor megáll. A pap, vagy püspök, aki a Szentséget viszi, addig megy és ott a betegek felé fordulva megáldja őket az Oltáriszentséggel. Mint hallottam, ilyenkor szoktak a csodás gyógyulások történni. - Hát képzeljétek, tegnap délután én ilyenek tanúja voltam Raymunddal együtt. Ha magam szemével nem láttam volna, talán el sem hinném.

Szóval ment a körmenet, a pap osztotta az áldást és már a nagy kör felén jóval túl járt, amikor egyik szakasz megáldása után egy egészen béna tolókcsis gyerek – lehetett úgy 10-12 éves – nagyot kiáltott, egész testében megrázkódott, aztán óvatosan fölállt a tolókcсібól és elkezdett menni. És egyre bátrabban. Ápolója lépésről-lépésre kísérte, de nem volt szükség segítségére. A körmenet tovább ment, az orvosok odasiettek és ők is kísérték a meggyógyult gyereket, aki boldog mosollyal és széttárt karokkal ment, kissé mereven, de biztosan a bazilika felé.

– Meggyógyultam, – kiabálta – meggyógyultam! Madonna köszönöm! Úr Jézus köszönöm! - és potyogtak a könnyei. Tolókcsi sora mögül édesanyja sietett feléje és zokogott...

A tömeg belekezdett az ilyenkor szokásos lourdesi énekbe: „Ave Maria...”

Elszorult a szívem, – gondolhatjátok. Szédültem és hogy el ne essem neki dőltem Raymundnak. Ő átölelt. Ha nincs mellettem, talán összeestem volna, úgy megrázott

ez az esemény. Karjai közt tartott, amíg magamhoz nem tértem. És este megkérte a kezemet s én boldogan igent mondtam. Gyorsan ment, ugye? De igazán szeretem és ő is engem. Lajos atya is megelégedett ezzel a megoldással. Ő is sejtette már a kölcsönös vonzalmat, de nem gondolta, hogy ilyen gyorsan következik be a fordulat.

Hát mit szóltok mindehhez?

Még nem tudjuk, hol lesz az esküvőnk. Raymund rám bízta a választást. Én itt szeretném Lourdesban. Én szeretnék örökké itt maradni... Lajos atya esket majd. Örülnek, ha Annus néni és ti is itt lennétek. Majd meglátjuk...”

15.

A levélírást követő napról úgy döntöttek, hogy pihenőt rendeznek. Annál is inkább, mert Raymund telefon-értesítést kapott, hogy megjött a jutalompénze. Akkora összegről van szó, hogy személyesen kell átvennie. A fiú tehát bement a rendőrségre. Lajos atya a naplóját rendezte. Rendszeresen vezette, de az utóbbi napok eseményei meggátolták ebben. Majd délután mennek misézni, ezúttal a Szent X. Pius pápa földalatti bazilikájába. Azt még nem tekintették meg eddig. Katalin azzal töltötte a délelőttöt, hogy várta Raymundot. A tudatlanok és tapasztalatlanok azt hiszik, hogy várni valakire, unalmas dolog. De másként áll ez a szerelemmel. Katalin tehát várakozásában is boldog volt. Életében még sohasem várt férfire szerelemmel. Most ült a ház előtt a virágos kertben, ahonnan le lehetett látni Lourdesra, szíve is tele volt virággal, és élvezte, hogy életében először szeret tisztán. Ezt a boldogságot eddig nem ismerte...

Raymund is boldog volt. Vidáman vette át a váratlan nagy összeget. Magában azt gondolta: jókor jött. Együtt vannak az esküvői költségek. Sőt még a nászút költségei is. Hová is akarnak menni? Természetesen Magyarországra...

Egy hír azonban némileg megzavarta ezt a nyugodt örömet. Egy idegen bukkant föl Lourdesban – közölte a rendőrfőnök. Feltevésük szerint a bandából megmenekült ötödik. Elképzelhető, hogy bosszút akar állni sikertelen üzletük miatt, esetleg keresi a zöld koffert, nem tudva, hogy abban egész úton már csak porcukor volt a pap okos anyjának jóvoltából... Vagy Spanyolországba akar szökni? – Ezek a hírek nyugtalanították Raymundot. Hiszen magukra hagyta menyasszonyát és Lajos atyát. Felhívja őket telefonon és figyelmezteti, legyenek óvatosak, tíz perc múlva otthon lesz. De hiába próbálkozott... A vonal megszakadt... vagy megszakították. Idegesen beugrott autójába és indított...

* * * * *

Valaki csöngetett. Katalin akkor már a konyhában tevékenykedett, ebédet készített. Lajos atya abbahagyta az írást, vette a kertkapu kulcsát és kiment. Egy jól öltözött idegen férfi állt a járdán. Az atyát valami rossz, bizonytalan érzés kerítette hatalmába.

- Jó napot kívánok – köszönt az idegen.
- Isten hozta – válaszolta mégis barátságosan.
- Azt majd mindjárt meglátjuk – felelte amaz.
- Mivel lehetek szolgálatára?
- Katalint, az unokahúgomat jöttem meglátogatni.
- Magának is unokahúga? Nem is említette...
- Csodálom, pedig írtam neki, hogy én is Lourdesben töltök néhány napot, s majd meglátogatom.
- Honnan tudta, hogy itt lakik? – kérdezte a pap gyanakvással.

– A lengyel házban igazítottak el. A nővérek adták meg a címet.

– A házigazda most nincs itthon, szíveskedjék talán dél felé újból próbálkozni.

– Takarodj az útból te csuhás! – vesztette el a türelmét az állítólagos nagybáty. – A zöld bőröndöt! – ordította –, mert rögtön megkapod a golyót, amit annak az árulónak szántam.

Lajos atya elkomolyodott.

– Nyugodj meg, fordulj vissza, ne hozzál bajt a fejedre.

– A magam fejére? – kacagott gúnyosan a férfi és előrántotta revolverét, – eredj az útból, eressz be!

Távrolról közeledő motorzúgás hallatszott.

– Nincs vesztegetni való időm! Állj félre, vagy lövök.

– Gondold meg, mit teszel... Katalint nem engedem...

A revolver eldőrdült.

Lajos atya két kezét széttárta és a kiskapu két oszlopába kapaszkodott görcsösen. Feje lehanyatlott, melléből vér csurgott.

E pillanatban autó hajtott fel a járdára és úgy meglökte a támadót, hogy elvágódott. És Raymund már rajta is volt:

– Te gazember, te gyilkos – sziszegte.

A támadó eszméletlenül feküdt a járdán, revolvere messze repült. Raymund fölkapta, aztán Lajos atya után nézett. Meghalt. Állva halt meg. Ujjai görcsösen fogták a két vékony vasoszlopot. Holtában is elállta az utat. A gyilkosnak Katalinhoz vezető útját...

Raymund a kocsi vontató kötelével összekötözte a gyilkost és bedobta a kocsijába. Katalin jelent meg. A lö-

vés, a zaj eljutott a konyhába is. Lajos atya hátát látta, amint áll a kapuban, két karja széttárva. Aztán jövődöbelije autóját, majd Raymundot, amint néhány lépést el-fut és revolverrel a kezében bekiált:

– Kati, most légy erős! Lajos atyát megölték. Órizd itt, amíg megjövök az orvossal.

– De kicsoda? És miért? – sikoltott Katalin.

– A gyilkos itt van a kocsimban. Összekötve. Rohanok orvosért, majd a rendőrségre.

– Ó, Istenem... Lajos bácsi... Lajos bácsi! – kiáltotta fokozódó hangerővel. – De nem felelt senki... Akkor zokogva megsimogatta a fejét és halkán sutto-gta: Lajos bácsi...

Előkotorta az atya zsebéből a rózsafüzért és imádkozni kezdett...

Jött az orvos... jött a rendőrség... Következtek az első gyors kihallgatások... fényképezések... Jöttek a telefon-szerelők és helyreállították az erőszakkal megrongált ve-zetékét... Jött a hullaszállító kocsi és Lajos bácsi tetemét elvitték.

A rendőrségen újabb kihallgatások. A szomszédok, az utcabeliek... Nem sokan voltak, hiszen a rendőrüdülő az utca végén állt, az erdő mellett... A gyilkos is magához tért. Az autó lökésétől inkább csak elszédült, könnyű agy-rázkódást szenvedett... Bevallotta, hogy ő vágta el a te-lefont, hogy Katalinon akart bosszút állni, mert átpár-tolt... árulójuk lett. De az a fránya pap nem akarta őt be-engedni... Pedig figyelmeztette a papot...

* * * * *

Minden elcsendesedett... Katalin megértette, hogy Lajos atya mentette meg az életét, saját élete árán... Ezt Raymund is tudta... Tisztázták ezt egymás közt.

– Lajos bácsi már nem esketethet meg bennünket... Talán Péter atya?

– És hol? Te hol szeretnéd?

– Lourdesban, ahol az atya meghalt, hogy mi boldogok lehessünk...

Sírva fakadt. Raymund gyöngéden átölelte:

– A mi boldogságunknak Lajos atya áldozata a biztosítéka.

– Igen. Most már tudom: az ő vére és Jézus vére... Jézus papja volt... – Letörölte könnyeit. – Minden szeretetből hozott áldozat boldogságot ajándékoz. Mi vagyunk a megajándékozottak. Ugye?

16.

A rendőrség boncolást rendelt el. A temetéssel tehát várni kellett és Katalin úgy gondolta, hogy Annus nénit táviratilag értesíteni fogja. A temetés nem ismert időpontjáig még kiérhet benne az elhatározás, hogy részt vegyen egyetlen fia temetésén.

A távirat elment.

Annus néni címét megtudták Lajos atya irataiból. Most azokat böngézték. A naplót. Naplóját, melyet Pesttről történt elindulásuk óta nem vezetett. Csak itt Lourdesban fogott ismét hozzá.

Kíváncsian, de bizonyos tartózkodó tisztelettel olvasták együtt. Remélt boldogságuk vértanújának utolsó üzenetét. Ennek tartották ugyanis...

Megérkezésük óta pontosan regisztrálta a napi eseményeket. A Lengyel apácák otthonát... Katalin sejtett megterését a Szűzanya városának szemlélésekor a park magasából... a gyertyás körmenetet és szemben a Grottával, a Szűzanya szobrával, megjelenésének fülkéjében... A rózsafüzér közös imádkozását, Kati a rózsafüzérrel, amit Raymund hozott neki...

„Közelednek egymáshoz – írta Lajos atya... szívük közelít egymáshoz... a Szűzanya közelíti a két szívet...”

Egy nappal később:

„Katalin meggyónt és megáldozott... Micsoda öröm... Sok rózsafüzért imádkoztam érte és pesti barátomért is... Ó, a Szűzanya meghallgatta kérésemet... Bizonyára segíti a másik három lány megtérését is... De boldog lennék!...”

Néhány sorral lejjebb:

„Persze a negyedik már férjezett asszony... Remélem kibékült férjével és majd rendezik házasságukat katolikus módon... Volna is egy tervem a jövőt illetően... De addig még sokat kell imádkoznom... Sok rózsafüzért is... Kétévenként zárandokoltam ide, mindig idegen helyen kellett tanyáznom... De jó volna egy magyar zárandok ház, itt Lourdesban...”

„Mintha az Úr és a Szűzanya is egyengetné ennek az útját... Raymund beleszeretett az egészen megváltozott Katalinba. Kati is viszonzza szerelmét. Sőt a fiú már meg is kérte a kezét. Igaz, kissé huszárosan, de azt hiszem jól megfontolta ezt a lépést... Katalin azonnal igent mondott. Ő nem fontolgatott. Tiszta szeretetet sőt szerelmet hordott már ekkor szívében... Én fogom majd esketni őket, itt Lourdesban. Ezt kívánják mindketten. Majd jövőre, ha újból ide utazom. Akkor anyámat is magammal hozom. S talán a lányokat is??”

„Furcsa elképzelésem: miért ne nyithatnának ezek a lányok itt Lourdesban egy magyar zárandokházat? Lulu és Ica is ide települnének, Margó meg a férje otthon nyitnának olyan utazási irodát, mely csak a lourdesi zárandoklatok szervezését intézné. Lenne háromszobás lakásuk... lennének még gyermekeik...”

„Ej, Lajos, Lajos, de jól elrendeznéd az emberiség sorát! Túl merészek terveid és kívánságaid! De, Uram, nem magamért teszem. Te tudod. Nem magamért, hanem Édesanyád megdicsőítéséért és ezeknek a lelkeknek megtéréséért... és aztán sok más magyar lélekért is, akik majd ide fognak zárándokolni...”

Néhány sor üresen maradt és aztán:

„Istennél semmi sem lehetetlen... de nekünk együtt kell működnünk szándékaival. Kész vagyok Uram, bármit kívánsz... Te tudod... A szeretetnek ha igazi – semmi sem lehetetlen... Hiszen a szeretet forrása a Forrás szeretete... És: A Szeretet kényszere a Kényszer szeretete... Áldozat nélkül...”

Csöngettek. Ki lehet? Megyek ajtót nyitni...”

Katalin és Raymund egymásra néztek. A lánynak könnyek gyűltek a szemébe. Raymund megfogta Katalin kezét:

- Nem végrendelet ez számunkra?
- Ha igen, akkor kötelez bennünket... Annus nénit megkérdezzük majd...
- Én azt hiszem hozzá kell fognunk. Lajos atya biztosan segít...
- Biztosan...

* * * * *

Úgy két vagy három év múlva egyik pesti újságban a következő cikk volt olvasható. Címe:

„A ZÖLD BÖRÖND TITKA,
avagy: Négy magyar lány külföldi sikere.

Az újságírói tárgyilagosság szempontjából meg kell írnom, hogy a négy lány közül kettő azóta férjhez ment. - Miről van szó tulajdonképpen? Jó üzleti érzékkel megáldott négy pesti lány észrevette a gyakori vallásos zárándoklatokat a franciaországi Lourdes városkába, ahol a több mint százéves legenda szerint Szűz Mária egy barlangban megjelent egy kis pásztorlánynak. A barlangban forrás is fakadt, állítólag gyógyító erő van benne.

A négy lány vállalkozott arra, hogy az említett dél-franciaországi városkában magyar zárándokok részére zárándokházat létesítsen. Úgy tervezték, hogy egyikük, akit Margónak hívnak és akkor már férjnél volt, Budapesten szervez egy turista irodát és ők szállítják majd a magyar zárándok csoportokat Lourdesba. Az egész vállalkozás sok nehézség ellenére létre is jött és a hívek buzgóssága miatt eredményesen és jövedelmezően működik.

Az akadályokat természetesen a hatóságok támasztották, a hazaiak is, a franciák is. Azonkívül egy nagyon jámbor, maradi felfogású pap, – aki azért nem volt annyira maradi, hogy Lourdes rendszeres látogatása során zöld bőröndjében ne csempészett volna kábítószereket nyugatra; – s akit csupán a nem egészen tisztázott körülmények között bekövetkezett halála mentett meg a törvényes felelősségre vonástól, s oszlatta el a végső nehézségeket. Érdekes módon a zárándok-ház gondnoka az említett pap özvegy édesanyja, a kedvelt Annus néni. Ez érthető, mert fiát Lourdesban temették el.”

* * * * *

Katalin és Raymund – Annus néni, Lulu, Ica, Margó és Jani teljes és felháborodott beleegyezésével – sajtópert indított a pesti újság említett cikke miatt. Indok: a halott Lajos atya megrágalmazása...

V É G E

A regény írója jezsuita szerzetes, aki a társadalom peremére szorult emberi sorsok iránt érzékeny. Az ő számukra ír és olyan fiataloknak, akiket az elkallódás veszélye fenyeget. De történetei szólnak azoknak is, akik indítást éreznek a segítség nyújtásra, akár egyenként, vagy egyházközségük, esetleg valamelyik szerzetesrend tagjaként.

Ára: 110 Ft

Lajos atya, aki falusi plébános, különös körülmények között megismerkedik négy utcalánnyal, akik kábítószer csempészéssel is foglalkoznak. Az egyszerű, de buzgó pap szívében feltámad az apostoli buzgóság a lányok megmentésére. Emiatt különböző kalandokba keveredik, de áldozatkész, hősieles magatartását végül is siker koronázza. Naplójában lejegyzett irreális vágya teljesedésbe megy.

Megrendelhető: **KORDA** könyvkereskedés
6000 Kecskemét,
Trombita u. 6.
Tel.: (76) 328-977